

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 428 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Νίκη στον αγώνα των συμβασιούχων

Να καθαρίσουμε τα μνημονιακά σκουπίδια

Καμία απόλυση Μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλους

15^ο Αντικαπιταλιστικό Camping: 29/7 - 6/8, Μονολίθι Πρέβεζας

Διανομείς-Ντελιβεράδες

Οργάνωση και Αντίσταση

σελ. 4

Δικαιώματα

Άμεση αθώωση των Θεοφίλου-Ηριάννας

σελ. 7

Κατάρ

Προάγγελος μεγάλης περιφερειακής σύγκρουσης

σελ. 12

Ιστορία

50 χρόνια από τον πόλεμο των 6 ημερών

σελ. 13

Από τις 29 Ιουλίου έως τις 6 Αυγούστου, η Ο.Κ.Δ.Ε., η Αντεπίθεση των Εργαζομένων, η Μαθητική Αντεπίθεση και η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη οργανώνουν για 15η συνεχόμενη χρονιά το Αντικαπιταλιστικό camping. Χώρος διεξαγωγής θα είναι το camping «Πανόραμα» στο Μονολίθι Πρέβεζας.

Το κόστος συμμετοχής είναι 70€ για μαθητές-φοιτητές-άνεργους, 85€ για τους υπόλοιπους και σ' αυτό περιλαμβάνονται 8 διανυκτερεύσεις (με δική σας σκηνή) και 8 γεύματα στην αυτοοργανωμένη κουζίνα του camping. Για όσους θέλουν να μείνουν λιγότερες μέρες το κόστος διαμορφώνεται αντίστοιχα στα 9 & 11€ την ημέρα. Για την μετακίνηση σας μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας μέχρι τις 20 Ιουλίου. Διαφορετικά υπάρχει πρόσβαση με ΚΤΕΛ μέσω Πρέβεζας και Ηγουμενίτσας.

Πρόγραμμα Συζητήσεων

1. 50 χρόνια από τη Χούντα των Συνταγματαρχών: Η μεταπολεμική εξέλιξη του ελληνικού καπιταλισμού. Ο ρόλος των ιμπεριαλιστών. Κοινωνική-πολιτική κρίση

και ταξικοί αγώνες. Η χρεοκοπία της πολιτικής των ρεφορμιστών ΕΔΑ/ΚΚΕ - Διδάγματα για το εργατικό κίνημα.

2. Η προσφορά της μεγάλης Οκτωβριανής Επανάστασης στην Τέχνη.

3. Η απειλή του Πολέμου και η απάντηση του εργατικού κινήματος. Η όξυνση των κρίσεων, των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και επεμβάσεων. Η διάλυση της Συρίας και η εκρηκτική αποσταθεροποίηση της περιοχής. Ο ανταγωνισμός των αστικών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας και η ανάγκη ενός αντιπολεμικού κινήματος και μιας διεθνιστικής πολιτικής.

Όπως κάθε χρόνο θα διοργανωθούν εργαστήρια εργαζομένων, φοιτητών, μαθητών και εκπαιδευτικών για τον σχεδιασμό της παρέμβασης στους διάφορους κοινωνικούς χώρους. Μαζί μας θα βρίσκονται αγωνίστριες και αγωνιστές από χώρες του εξωτερικού, που θα κάνουν παρουσιάσεις για την κατάσταση στις χώρες τους και τις εμπειρίες από τα κινήματα εκεί.

ΑΛΛΕΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

Εκτός από τις συζητήσεις, πλούσιο

θα είναι και το ψυχαγωγικό μέρος του camping, με live μουσικές βραδιές, προβολές ταινιών, party, αθλητικές δραστηριότητες, εκδρομές, παιχνίδια κ.α. Για τα παιδιά θα γίνουν ξεχωριστές προβολές παιδικών ταινιών και θα λειτουργεί παιδότοπος για τη δημιουργική απασχόληση τους. Ακόμα στο χώρο του camping θα λειτουργεί βιβλιοπωλείο με πλούσια συλλογή βιβλίων πολιτικού και λογοτεχνικού περιεχομένου.

Πληροφορίες Επικοινωνίας
e-mail: ergatikipali@okde.gr

Τηλέφωνα:
Αθήνα: 6937358563, 210 5247227
Θεσσαλονίκη: 6975762131, 2310 237 938
Ιωάννινα - Ήπειρος: 6972728101
Τρίκαλα - Θεσσαλία: 6981071489
Αλεξανδρούπολη - Θράκη: 6975691293
Κρήτη: 6976226525

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή**- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων****- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο****στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή****- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού**

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίτια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακαμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας - να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημομαρξιστικού/τροτσκιστικού και της 4ης Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 - ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα»), μέτπλα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Σχηματισμός και Εξέλιξη των Οικονομικών Θεωριών του Μαρξ (1843-1863)**

Συγγραφέας: Ερνέστ Μαντέλ

Χρονολογία έκδοσης: Ιούνιος 2017

Σελίδες: 257

Τιμή: 7,50 ευρώ

Σε αυτό το βιβλίο ο Μαντέλ παρουσιάζει με ευσύνοπτο τρόπο την ανέλιξη των οικονομικών ιδεών του Μαρξ από την πρώτη αδρή διατύπωσή τους σε διάφορα άρθρα σε εφημερίδες του 1842, στην Κριτική της Χεγκελιανής Φιλοσοφίας του Δικαίου και τα Παρισινά Χειρόγραφα του 1844, και διαμέσου της Γερμανικής Ιδεολογίας και της Αθλιότητας της Φιλοσοφίας έως και την Κριτική της Πολιτικής Οικονομίας, τις Βασικές Γραμμές της Κριτικής της Πολιτικής Οικονομίας (Grundrisse) και το Κεφάλαιο.

Το βιβλίο αυτό είναι ένα μικρό αριστούργημα και ένα αναντικατάστατο εργαλείο για την κατανόηση της μαρξιστικής κριτικής της πολιτικής οικονομίας. Δεν ανιχνεύει μόνο τη διαλεκτική ανέλιξη των βασικών οικονομικών θεωριών του Μαρξ (τη θεωρία της αξίας-εργασίας και τη θεωρία της υπεραξίας, τον ιστορικό υλισμό, τις οικο-

νομικές κρίσεις, τη διαλεκτική του εργασιμού και του ελεύθερου χρόνου, τη θεωρία για τους μισθούς και τον νόμο της σχετικής εξαθλίωσης του προλεταριάτου, τον ασιατικό τρόπο παραγωγής και την αλλοτρίωση), αλλά ταυτόχρονα τις αποσαφηνίζει και τις απαλλάσσει από μονόπλευρες παρανοήσεις και παρερμηνείες.

Επανεπιδιώκει έτσι τις οικονομικές ιδέες του Μαρξ σε ένα ενιαίο οργανικό σύνολο, που αναπτύσσεται μέσα από τις εσωτερικές του αντιφάσεις, εμπλουτίζεται διαρκώς με την διεύρυνση/μετατόπιση των επιστημονικών ενδιαφερόντων του Μαρξ, και πάντα κάτω από το διαρκές ενδιαφέρον του Μαρξ να καταπολεμήσει το καταπιεστικό, άδικο και αλλοτριωτικό καπιταλιστικό σύστημα.

Απόσπασμα από τον πρόλογο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Γιάννενα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Πού θα βρείτε την εφημερίδα ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗΓράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗΜηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Στην πρόσφατη σύνοδο κορυφής της ΕΕ (22-23/6/17) πάρθηκαν σημαντικές αποφάσεις που δείχνουν ότι οι αστικές ηγεσίες είναι διατεθειμένες να προχωρήσουν σε μέτρα ενόψει των δύσκολων κοινωνικών, γεωοικονομικών και γεωπολιτικών συνθηκών που διαμορφώνονται χρόνο με το χρόνο. Ανεξάρτητα από το αν όλα αυτά που αποφάσισαν θα υλοποιηθούν τελικά, λόγω της διαλυτικής κρίσης της ΕΕ και ιδιαίτερα της ευρωζώνης, δεν παύουν από τη μία μεριά να αποτελούν ένα τεράστιο κίνδυνο για το εργατικό κίνημα και την ανθρωπότητα και από την άλλη να δείχνουν τον ιμπεριαλιστικό χαρακτήρα αυτής της ένωσης του κεφαλαίου και των αστικών κυβερνήσεων. Αν και είναι αυτονόητο, να πούμε ότι όλα αυτά τα ψήφισε και ο ταρτούφος Τσίπρας, αυτός που έλεγε ότι θα άλλαζε την ΕΕ, θα έσκιζε τα Μνημόνια κ.ά!

Ενισχύονται οι μηχανισμοί καταστολής

Με πρόσχημα την «τρομοκρατία» ενισχύονται όλοι οι μηχανισμοί καταστολής:

- με τη δημιουργία ενός «*νέου συστήματος συλλογής και ανταλλαγής πληροφοριών*» που θα υπάρχει σε κάθε χώρα μέλος.
- με την υιοθέτηση νομοθεσίας «*για τον εντοπισμό και την απομάκρυνση προπαγανδιστικού υλικού τρομοκρατών στο διαδίκτυο*», πράγμα που σημαίνει ότι θα υπάρχει στενή παρακολούθηση της επικοινωνίας που γίνεται μέσα από το διαδίκτυο. Επιπλέον, συλλογικές προσπάθειες και ανταλλαγή πληροφοριών για τη στενή παρακολούθηση «*ρίζοσπαστικοποιημένων ατόμων, που έχουν μεγαλώσει στην ΕΕ, και να αποφασίσουμε περαιτέρω πολιτικές και νομικά μέτρα για να αντιμετωπίσουμε την απειλή*».
- με την υιοθέτηση μέτρων που θα ενισχύουν την εσωτερική ασφάλεια, όπως με τη στρατολόγηση «*έμπιστων συνεργατών*», δηλαδή χαφιέδων κ.λπ.

Η ΕΕ ετοιμάζεται για πολέμους

Ενίσχυση της στρατιωτικοποίησης της ΕΕ

Η υπόθεση της ενίσχυσης της στρατιωτικοποίησης της ΕΕ δεν είναι η πρώτη φορά που τίθεται. Ωστόσο, τώρα φαίνεται ότι οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές είναι αποφασισμένοι να προχωρήσουν και αυτό οφείλεται σε ορισμένους βασικούς παράγοντες: α) Η πιεστική ανάγκη της ΕΕ να αποκτήσει μια ισχυρή στρατιωτική δύναμη, για να μπορεί να παίξει σε διεθνές επίπεδο, ώστε να επιβραδύνει ή ακόμη και να αντιστρέψει την οικονομική της υποβάθμιση. Όπως αναφέρεται στα «*Συμπεράσματα*»: «*Μια ισχυρή και αποφασιστική Ένωση είναι ο καλύτερος τρόπος για να προωθήσουμε τις αξίες και τα συμφέροντά μας*». β) Η ανάγκη της Γερμανίας να αποκτήσει στρατιωτική δύναμη μέσω της ΕΕ, απαραίτητος όρος για να κρατηθεί οικονομικά και πολιτικά ως μια δύναμη περιφερειακή. γ) Η αποχώρηση της Βρετανίας από την ΕΕ, έκανε ακόμη μεγαλύτερη την στρατιωτική αδυναμία της ΕΕ από τη μια μεριά και από την άλλη ενίσχυσε τον πόθο της Γερμανίας να αποκτήσει στρατιωτική δύναμη. δ) Οι γεωπολιτικές συγκρούσεις γύρω από την ΕΕ με σημαντικότερες αυτές της Ουκρανίας και Συρίας-ευρύτερης περιοχής, αλλά και οι κάθε είδους ανταγωνισμοί ανάμεσα στους ιμπεριαλιστές και τα διάφορα ιμπεριαλιστικά κέντρα. ε) Τέλος, αλλά όχι τελευταίο σε σημασία, η πρόθεση του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, να αποδεδμευτούν μερικά από την Ευρώπη/ΝΑΤΟ (που είναι ταυτόχρονα μια σημαντική ευκαιρία για τον γερμανικό ιμπεριαλισμό να προωθήσει τα δικά του σχέδια), λόγω του όλο και μεγαλύτερου ενδιαφέροντος της στρατηγικής των ΗΠΑ προς την Ν.Α Ασία και ιδιαίτερα προς την Κίνα.

Τα συγκεκριμένα μέτρα που πάρθηκαν για την όσο το δυνατόν πιο γρήγορη υλοποίηση της στρατιωτικοποίησης της ΕΕ:

- Μέσα σε τρεις μήνες, τα κράτη-μέλη πρέπει να συμφωνήσουν σε έναν κοινό κατάλογο των κριτηρίων και των υποχρεώσεων, δηλαδή τι θα αναλάβει η πολεμική βιομηχανία ή η πολεμική έρευνα κάθε κράτους-μέλους για να συμμετάσχει σε αυτό το συνεργατικό σχήμα, σε συνδυασμό με συγκεκριμένα σχέδια ανάπτυξης δυνατοτήτων, προκειμένου να προχωρήσει η συνεργασία.
 - Τη συγκρότηση και ανάπτυξη *Σχηματισμών Μάχης* της ΕΕ («*Battlegroups*») σε μόνιμη βάση και από κοινού χρηματοδότησής τους. Τη σύσταση ενός Ευρωπαϊκού Ταμείου άμυνας με αρχικό κεφάλαιο περίπου 5 δις ευρώ μέσα σε 5 χρόνια.
 - Τη συνέχιση (:) της πολιτικής ως προς το ΝΑΤΟ, δηλαδή τη «*συμπληρωματικότητα*» μεταξύ της ΕΕ και του ΝΑΤΟ. Επιπλέον, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο δεν θέτει κανένα γεωγραφικό περιορισμό στη σχετική στρατιωτική δράση της ΕΕ, αφού θέτει ως στόχο «*να συμβάλει στην ειρήνη και τη σταθερότητα στη γειτονιά της και πέραν αυτής*», δηλαδή να επεμβαίνει σ' όλα τα σημεία του πλανήτη.
- Για τους ανταγωνισμούς:
- Επέκταση των οικονομικών κυρώσεων ενάντια στη Ρωσία για άλλους 6 μήνες.
 - Άνοιγμα της συζήτησης, με πρωτοβουλία του Μακρόν, για το έλεγχο των ξένων επενδύσεων σε κλάδους στρατηγικής σημασίας, προκειμένου να ενισχυθεί ο ανταγωνισμός για τις ευρωπαϊκές εταιρείες, δηλαδή να ληφθούν μέτρα προστατευτισμού έναντι των σημαντικών ανταγωνιστών της ΕΕ.

Τέλος, κάπου στο περιθώριο της Σύνοδος συζητήθηκε το «*Προσφυγικό*» και το Brexit. Για το «*Προσφυγικό*» αποφασίστηκε να παρθούν ακόμη αυστηρότερα μέτρα, ώστε να μειωθούν όσο το δυνατόν οι «*προσφυγικές ροές*».

Αν δεν τους καταστρέψουμε θα μας καταστρέψουν

Όσο η κρίση του παγκόσμιου καπιταλισμού και ιδιαίτερα του ευρωπαϊκού μεγαλώνουν, τόσο οι ιμπεριαλιστές και πάνω απ' όλους η ΕΕ, ετοιμάζονται και εξοπλίζονται προκειμένου να θωρακίσουν το σάπιο καθεστώς τους. Όπως έκαναν πάντα, όπως έκανε και κάθε κυρίαρχη και εκμεταλλευτική τάξη, πρώτα παίρνουν μέτρα ενάντια στον κύριο εχθρό τους, τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία. Αυτό ακριβώς κάνουν από Σύνοδο σε Σύνοδο, αυτό έκαναν και στην τελευταία, αυτό θα συνεχίσουν να κάνουν και στις μελλοντικές Συνόδους: ενίσχυση της κατασταλτικής νομοθεσίας, των κατασταλτικών μηχανισμών, διαρκής περιορισμός των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, ενίσχυση της στρατιωτικοποίησης. Έτσι έκαναν πάντα, έτσι κάνουν και σήμερα, πάντα βρίσκουν κάποιον «*εχθρό*» προκειμένου να μας πείσουν να κάνουμε θυσίες, προκειμένου να μας «*θυσιάσουν*» για τη σωτηρία τους και τα κέρδη τους.

Καμία εμπιστοσύνη στην Μέρκελ, στον Μακρόν...στον άθλιο Τσίπρα. Απέναντι στον πόλεμο που έχουν εξαπολύσει εναντίον μας, πρέπει να εξαπολύσουμε το δικό μας πόλεμο για να υπερασπιστούμε τα συμφέροντά μας, τα δικαιώματά μας, την αξιοπρέπεια μας, το δικαίωμα στη ζωή. Ο μόνος τρόπος για να σωθούμε από αυτούς είναι να καταστρέψουμε αυτούς, την πολιτική τους και την ιμπεριαλιστική, ρατσιστική και πολεμοκάπηλη Ένωση τους. Και στη θέση της να οικοδομήσουμε μια Ευρώπη, ριζοσπαστική, δημοκρατική, ειρηνική, σοσιαλιστική που στο κέντρο της θα έχει τις ανθρώπινες ανάγκες, και την αλληλεγγύη.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Το 35,6% του πληθυσμού της χώρας ή 3.789.300 άτομα βρίσκονταν το 2016 σε «κίνδυνο φτώχειας» ή κοινωνικό αποκλεισμό, παρουσιάζοντας μικρή μείωση σε σχέση με την προηγούμενη χρονιά (3.828.500 άτομα που αντιστοιχούσαν στο 35,7% του πληθυσμού), σύμφωνα με έρευνα της ΕΛΣΤΑΤ. Το κατώφλι της φτώχειας ανέρχεται στο ποσό των 4.500 ευρώ ετησίως ανά άτομο και σε 9.450 ευρώ για νοικοκυριά (με δύο ενήλικες και δύο εξαρτώμενα παιδιά ηλικίας κάτω των 14 ετών), ενώ το μέσο ετήσιο διαθέσιμο εισόδημα των νοικοκυριών της χώρας εκτιμάται στα 14.932 ευρώ. Τα νοικοκυριά που βρίσκονται σε κίνδυνο φτώχειας υπολογίζονται σε 832.065, σε σύνολο 4.168.784 νοικοκυριών, και τα μέλη τους σε 2.262.808, σε σύνολο 10.651.929 ατόμων του πληθυσμού της χώρας. Όχι μόνον στον φτωχό πληθυσμό, αλλά και σε ένα μέρος του μη φτωχού πληθυσμού της χώρας, ίσχυε πέρυσι η στέρηση βασικών αγαθών και υπηρεσιών. Η αύξηση του ποσοστού το 2016 σε σχέση με το 2015 είναι μεγαλύτερη στην περίπτωση των παιδιών ηλικίας έως και 17 ετών (1 ποσοστιαία μονάδα) συγκριτικά με τις υπόλοιπες ηλικιακές ομάδες. Η υλική στέρηση των παιδιών ηλικίας έως και 17 ετών ανέρχεται για το 2016 σε 26,7%, ενώ το 2009 ήταν 11,9%. Στα άτομα ηλικίας 18 έως 64 ετών το ποσοστό όσων στερούνται βασικών αγαθών και υπηρεσιών το 2016 ανέρχεται σε 23,7%. Για τα άτομα ηλικίας 65 ετών και άνω, το ποσοστό στέρησης το 2016 ανήλθε σε 15,2% και παρέμεινε αμετάβλητο σε σχέση με το 2015, ενώ το αντίστοιχο ποσοστό το 2009 ήταν 12,1%.

Η 26η Ιουνίου θεωρείται ως «Παγκόσμια Ημέρα κατά των Ναρκωτικών και της Παράνομης Διακίνησής τους». Το παράνομο εμπόριο ναρκωτικών εκτιμάται ότι στις αρχές της περασμένης δεκαετίας ξεπερνούσε τα 320 δις δολάρια, αλλά με αυξητική τάση. Η λιανική αγορά παράνομων ουσιών στην Ευρωπαϊκή Ένωση αποτιμάται σε 24 δις ευρώ, μόνο για το 2013, που είναι η πιο πρόσφατη σχετική εκτίμηση. Κάθε χρόνο αναφέρονται πάνω από ένα εκατομμύριο κατασχέσεις παράνομων ουσιών στην Ευρώπη. Το 2015, άνω του 60% του συνόλου των κατασχέσεων ναρκωτικών στην Ευρωπαϊκή Ένωση αναφέρθηκαν από μόλις τρεις χώρες: την Ισπανία, τη Γαλλία και το Ηνωμένο Βασίλειο. Σημαντικός αριθμός κατασχέσεων αναφέρθηκε και από την Ελλάδα, σύμφωνα με την Ευρωπαϊκή Έκθεση για τα Ναρκωτικά 2017. Περίπου το 5% του παγκόσμιου πληθυσμού φέρεται να έχει κάνει χρήση παράνομων ναρκωτικών ουσιών, εκ των οποίων τα δύο τρίτα χρήση κάνναβης, σύμφωνα με τα τελευταία διαθέσιμα στοιχεία των Ηνωμένων Εθνών που αφορούν το 2015. Πάνω από το ένα δέκατο αυτών των χρηστών αντιμετώπισε σοβαρό πρόβλημα υγείας. Τα ποσοστά είναι ακόμα μεγαλύτερα αν εξετάσει κανείς τους αντίστοιχους αριθμούς σε Ευρωπαϊκή Ένωση αλλά και ειδικότερα σε Ελλάδα και Κύπρο. Τα επονομαζόμενα «*ναρκωτικά της κρίσης*» παρουσιάζουν ιδιαίτερη αύξηση την τελευταία πενταετία και καταλαμβάνουν ολοένα και μεγαλύτερο ποσοστό στην χρήση ναρκωτικών στην Ευρώπη. Τα νέα συνθετικά ναρκωτικά έχουν αναπτυχθεί ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια της κρίσης. Πρόκειται για ουσίες με επικίνδυνες προσιμίες, κάτι που τα καθιστά ιδιαίτερα επικίνδυνα.

Διανομείς-Ντελιβεράδες Οργάνωση και Αντίσταση

Στις 14 Ιουνίου έγινε η αρχή...

Με αφορμή τα πρόσφατα θανατηφόρα «ατυχήματα» των ντελιβεράδων σε Αθήνα, Λάρισα και Λαμία, η «Αντεπίθεση των Εργαζομένων στον Επισιτισμό-Τουρισμό» ανέλαβε την πρωτοβουλία να καλέσει συγκέντρωση διαμαρτυρίας στην πόλη της Θεσσαλονίκης για τις 14 Ιουνίου.

Στόχος αυτής της προσπάθειας ήταν να δοθεί μια άμεση απάντηση στα «ατυχήματα» - δολοφονίες που προκαλούν κυβέρνηση, μνημόνια και εργοδότες, καθώς και να αναδειχθούν τα ιδιαίτερα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι διανομείς-ντελιβεράδες στον κλάδο του επισιτισμού (απλήρωτη και ανασφάλιστη εργασία, εντατικοποίηση, τρομοκρατία και καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας από τους εργοδότες). Στόχος είναι να οργανωθούν οι συνάδελφοι τόσο μέσω της συγκρότησης μιας Επιτροπής Αγώνα Διανομικών, όσο και στο Συνδικάτο Επισιτισμού-Τουρισμού, καθώς αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα των υπολοίπων εργαζομένων του κλάδου.

Διεξήχθη μια επιτυχημένη καμπάνια ενημέρωσης περίπου τριών εβδομάδων, με πανό που αναρτήθηκαν σε όλες σχεδόν τις συνοικίες της Θεσσαλονίκης, καθώς και με μοιράσματα προσκλήσεων χέρι - χέρι, ακόμη και εν ώρα εργασίας. Οι διαθέσεις των συναδέλφων ήταν πολύ θετικές, ενώ με αυθόρμητο τρόπο η είδηση της διαδήλωσης μεταδιδόταν από στόμα σε στόμα.

Από τη συγκέντρωση διαμαρτυρίας που πραγματοποιήθηκε στις 14 Ιουνίου στην Καμάρα πέρασαν περίπου 40 ντελιβεράδες, οι υπέγραψαν υπέρ της συγκρότησης της Επιτροπής Αγώνα. Έγιναν διάφορες συζητήσεις με τους συναδέλφους ενώ ταυτόχρονα δίνονταν συνεντεύξεις στα ΜΜΕ. Παράλληλα, στον χώρο υπήρχε μικροφωνική όπου με μικρές ανακοινώσεις παρουσιάζονταν τα προβλήματα, των αιτήματα αλλά και κάλεσμα στην ίδια την συγκέντρωση.

Μετά την συγκέντρωση διαμαρτυρίας πραγματοποιήθηκε μοτοπορεία στο κέντρο της πόλης, όπου συμμετείχαν περίπου 40 εργαζόμενοι πάνω σε περισσότερα από 25 μηχανάκια. Με συνθήματα όπως «Εμπρός ντελιβεράδες στην πρώτη γραμμή, μηχανάκι εταιρικό, κράνος και στολή», «Ντελιβερά πολέμα, σου πίνουνε το αίμα», η πορεία κατέληξε στο υπουργείο Μακεδονίας - Θράκης όπου αντιπροσωπεία των διανομικών συναντήθηκε με εκπρόσωπο του γραφείου του Πρωθυπουργού στον οποίο παρέδωσε το πλαίσιο των αιτημάτων. Στη δέσμευσή του «ότι θα υπάρξει νομοθετικό πλαίσιο και πρωτοβουλίες» από μεριάς της κυβέρνησης για τη λύση των ζητημάτων μας, η απάντηση ήταν «ότι δεν πιστεύουμε λέξη αν δεν δούμε πράξεις».

Επόμενος σταθμός ορίστηκε η Τετάρτη 20 Ιουνίου, όταν και θα πραγματοποιηθεί Συνέλευση των εργαζομένων για τη συγκρότηση Επιτροπής Αγώνα που θα συνεδριάζει σε τακτική βάση. Έχει ήδη ξεκινήσει καμπάνια ενημέρωσης με σκοπό

▲ Από τη μηχανοκίνητη πορεία στο κέντρο της Θεσσαλονίκης

την επίτευξη της μεγαλύτερης δυνατής συμμετοχής. Στη συνέλευση θα συζητηθούν τα προβλήματα και θα γίνει περαιτέρω επεξεργασία των αιτημάτων, ενώ παράλληλα θα καθοριστεί ένα σχέδιο οργάνωσης, συντονισμού και δράσεων. Επόμενος πρακτικός στόχος είναι η 20 Ιουλίου, μέρα πανελλαδικής κλαδικής απεργίας που έχει κηρύξει η Ομοσπονδία Επισιτισμού-Τουρισμού.

Η σημασία αυτής της προσπάθειας

Αν και είναι ακόμη νωρίς για συμπεράσματα, τα πρώτα αποτελέσματα αυτής της κίνησης που ξεκίνησε η «Αντεπίθεση» είναι αρκετά ενθαρρυντικά. Σε μια συγκυρία όπου οι οικονομικές και πολιτικές εξελίξεις τόσο στη χώρα μας, αλλά και πανευρωπαϊκά, χειροτερεύουν διαρκώς, όπου η κρίση του συστήματος, τα μνημόνια και τα βάρβαρα αντιλαϊκά μέτρα έχουν επιφέρει αρκετά μεγάλα χτυπήματα στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα στο σύνολο των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, όπου το εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα περνάει μια από τις χειρότερες κρίσεις του, με τα σημάδια απογοήτευσης και ματαιότητας να μεγαλώνουν στη συνείδηση των εργαζομένων, η προσπάθεια αυτή αποτελεί κάτι το πραγματικά ελπιδοφόρο.

Είναι μια προσπάθεια ανασυγκρότησης και ανασύνθεσης στο Συνδικάτο Επισιτισμού-Τουρισμού ώστε να αποτελέσει κάποια στιγμή ένα εργαλείο οργάνωσης και διεκδίκησης, ένα πραγματικό εργαλείο στα χέρια των εργαζομένων. Δείχνει τον δρόμο: με ποιο σχέδιο, με ποιες μορφές οργάνωσης και πάλης, με ποιο πρόγραμμα αιτημάτων, με ποια πολιτική εφαρμοσμένη στην πράξη, μπορούμε να αντιστρέψουμε την κατάσταση.

Η «Αντεπίθεση» θα συνεχίσει με όλες τις δυνάμεις της σε αυτή την κατεύθυνση, με σεβασμό στη συνείδηση των εργαζομένων, κόντρα και ενάντια σε κάθε μνημονιακή κυβέρνηση, σε κάθε εργοδότη, σε κάθε υποψήφιο «σωτήρα» μας. Όπως γινόταν και όλο το προηγούμενο διάστημα με τους παραδειγματικούς αγώνες των εργαζομένων σε διάφορα καταστήματα του κλάδου (Banquet, Applebee's, Pizza Hut, Goody's, Καφενάι, Χατζή, Ble, κ.ά.).

■ Β.Κ.

◀ Το πανό που αναρτήθηκε στην Καμάρα

επίκαιρα...

«Κώστας Γεωργίου Α.Ε.»: Αλληλεγγύη στον απολυμένο εργάτη Ασίφ Μαχμούντ και στους απεργούς

Στις 25 Μαΐου απολύθηκε, με γελοία αφορμή, ο Ασίφ Μαχμούντ, εργάτης από το Πακιστάν, στη βιομηχανία πλαστικών και χάρτινων σακούλων «Κώστας Γεωργίου Α.Ε.», στον Αυλώνα. Όταν ο Μαχμούντ πήγε να ζητήσει το χαρτί της απόλυσης και το πιστοποιητικό υγείας, δέχθηκε επίθεση με βρισιές και βιαιοπραγίες από τον εργοδότη και τον γιο του, μέχρι που παρενέβησαν άλλοι εργαζόμενοι για να τους χωρίσουν. Στο συγκεκριμένο εργοστάσιο εργάζονται περίπου 80 εργάτες, στην πλειονότητά τους από το Πακιστάν. Όπως καταγγέλλουν οι ίδιοι, δουλεύουν διαρκώς υπό καθεστώς ύβρεων και απειλών, σε χώρους ανθυγιεινούς, χωρίς τη στοιχειώδη τήρηση του ωραρίου, χωρίς διαλείμματα, επτά μέρες τη βδομάδα, με απλήρωτες υπερωρίες.

Οι εργαζόμενοι βρίσκονται σε απεργία και την Πέμπτη 1 Ιουνίου **συνέστησαν Σωματείο** για να αντιμετωπίσουν συλλογικά τις αυθαιρέσιες της εργοδοσίας. Προχώρησαν σε απεργία διαρκείας και οργανώνονται μέσα από μαζικές συνελεύσεις. Οι απεργιοί εργάτες μας δείχνουν τον δρόμο!

Η περίπτωση του Ασίφ Μαχμούντ είναι ένα από τα πάμπολλα περιστατικά ισοπέδωσης της αξιοπρέπειας του εργαζόμενου από τους εργοδότες, περιστατικά που πλέον συμβαίνουν σε καθημερινή βάση. Οι μετανάστες είναι ο πιο αδύναμος κρίκος της εργατικής τάξης. Στην εποχή των βάρβαρων μνημονίων, όμως, έχουμε μετατραπεί όλοι ξανά σε δούλους και η εργοδοτική αυθαιρέσια οργιάζει σε βάρος μας. Πρέπει να στηρίξουμε τον αγώνα των εργατών και να ακολουθήσουμε το παράδειγμά τους, με οργάνωση στους χώρους δουλειάς, απεργίες, καταλήψεις, να κατακτήσουμε ξανά τα δικαιώματά μας.

Ανεπιθύμητος ο Γιούνκερ στο ΑΠΘ

Μετά από πρόταση του Πρύτανη του ΑΠΘ, Περικλή Α. Μήτκα, ο πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής (Κομισιόν) Ζαν Κλοντ Γιούνκερ πρόκειται να αναγορευτεί επίτιμος διδάκτορας της Νομικής σχολής του ΑΠΘ, την Πέμπτη 13 Ιουλίου.

Ο Γιούνκερ είναι ο πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, ένας αυθεντικός εκπρόσωπος του ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού, πρωτεργάτης των δολοφονικών μνημονιακών πολιτικών που επιβάλλονται στους εργαζόμενους, τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα όλης της Ευρώπης, των πολιτικών που μας οδηγούν καθημερινά στην εξαθλίωση και τον θάνατο. Είναι ο εκβιαστής του ελληνικού λαού κατά την περίοδο του 2015 και του δημοψηφίσματος, ο «γδάρτης» του ελληνικού λαού, ο εμπνευστής της περιφρονητικής συμφωνίας και του καταστροφικού 3ου Μνημονίου που ψήφισαν παλιοί και νέοι μνημονιακοί.

Η απόφαση της πρυτανείας δείχνει με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο την αλητεία των διορισμένων μνημονιακών πρυτάνων, όπως ο Μήτκας. Δείχνει ακόμη, την γελοία και αγωνιώδη προσπάθεια κάθε είδους υπηρετών των μνημονίων να μας πείσουν ότι το μνημονιακό καθεστώς είναι σταθερό και κραταιό. Αποτελεί και μία τοποθέτηση για τον τρόπο με τον οποίο οραματίζονται το πανεπιστήμιο εν αναμονή του καταστροφικού νέου νομοσχεδίου για τα ΑΕΙ-ΤΕΙ, το οποίο στοχεύει να δώσει το τελειωτικό χτύπημα στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση και ήδη βρίσκεται στο στάδιο της διαβούλευσης.

Η ελληνική νεολαία δήλωσε τη θέση της ξεκάθαρα στο δημοψήφισμα, με το ισοπεδωτικό 85% υπέρ του «ΟΧΙ». Θα το δηλώσουμε ξανά και όσο πιο βροντερά γίνεται: Είναι Ανεπιθύμητος! Ανεπιθύμητοι και οι υπηρέτες του, σαν τον Μήτκα, που πρόθυμα εφαρμόζουν τα μνημόνια στην παιδεία και στα ΑΕΙ και ΤΕΙ. Δεν θα αφήσουμε κανέναν Γιούνκερ να πατήσει στο Πανεπιστήμιό μας. Η ειρωνεία και ο χλευασμός της επίσκεψης αυτής δεν μπορούν να μείνουν αναπάντητα. Πρέπει να βρει ένα πανεπιστήμιο κλειστό για αυτόν και το σινάφι του, ανοιχτό για τους φοιτητές, τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα.

Νέο Σχέδιο Νόμου για ΑΕΙ-ΤΕΙ

Η τριτοβάθμια εκπαίδευση σε “ελεύθερη πτώση”

Μέσα στον Ιούνιο έκλεισε η δημόσια «διαβούλευση» που αφορούσε το νέο σχέδιο νόμου για την Παιδεία - το συνέταξαν ο υπουργός Κ. Γαβρόγλου, οι δανειστές και οι τεχνοκράτες του ΟΟΣΑ, με στόχο τη «διάσωση» της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Αν και δεν πήραμε παρά μια πρώτη γεύση για το τι ακριβώς θα περιλαμβάνει, όταν ολοκληρωθεί και κατέβει προς ψήφιση (πιθανότατα μέσα στο κατακαλόκαιρο), οι βασικοί άξονες γύρω από τους οποίους κινείται είναι οι εξής:

1. Τα διδάκτρα εξαπλώνονται σε όλα τα μεταπτυχιακά προγράμματα. Αναφέρεται ρητά ότι αν τα χρήματα από τις πηγές χρηματοδότησης για τα μεταπτυχιακά δεν επαρκούν (κρατικός προϋπολογισμός, χορηγίες, κονδύλια από ερευνητικά προγράμματα κ.λπ.), τότε προβλέπεται η επιβολή διδάκτρων για την κάλυψη των εξόδων. Όσοι έχουν ετήσιο εισόδημα χαμηλότερο από ένα συγκεκριμένο ποσό (υπολογίζεται περίπου στα 4.800 ευρώ) απαλλάσσονται από τα διδάκτρα. Για τους υπόλοιπους υπάρχουν δύο εναλλακτικές: πληρωμή των διδάκτρων ή εργασία σε δομές του πανεπιστημίου.

Αυτό το μέτρο όχι μόνο θεσμοθετεί την απλήρωτη και ανασφάλιστη εργασία των νέων, αλλά γίνεται για να καλύψει τα μεγάλα κενά στις υπηρεσίες του πανεπιστημίου και σίγουρα θα σημαίνει και νέες απολύσεις εργαζομένων (τις θέσεις τους θα καλύπτουν οι φοιτητές). Αυτό θα ισχύσει για όλα τα μεταπτυχιακά και θα αποτελέσει μια πρώτη προσπάθεια να

επεκταθούν τα διδάκτρα και στις προπτυχιακές σπουδές (άλλωστε έχει προταθεί ήδη από διάφορους μνημονιακούς, όπως ο αντιπρύτανης του ΑΠΘ, ο πρύτανης του Πανεπιστημίου Κρήτης, ο δήμαρχος Θεσσαλονίκης κ.α.). Είναι παραπάνω από φανερό, αν πάρει κανείς υπόψη την τραγική οικονομική κατάσταση στην οποία βρίσκονται τα πανεπιστήμια (η μείωση της χρηματοδότησης φτάνει σε μια επταετία περίπου το 80%), ότι τα διδάκτρα θα γίνουν καθεστώς και στα προπτυχιακά!

2. Ενισχύεται η διοικητική αυτονομία των ιδρυμάτων. Οι αποφάσεις σε σχέση με τη διοίκηση των πανεπιστημίων απομακρύνονται από το κράτος και θα παίρνονται από όργανα του ιδρύματος. Αυτό το μέτρο καθαυτό δεν επηρεάζει σε μεγάλο βαθμό τη λειτουργία των πανεπιστημίων, ωστόσο είναι μια πρώτη, βασική και απαραίτητη κίνηση για την οικονομική αυτονομία των πανεπιστημίων από το κράτος, ώστε να βρίσκουν μόνο τους χρηματοδότηση.

3. Ο Υπουργός Παιδείας με απόφασή του θα μπορεί να κλείνει ή να συγχωνεύει τμήματα ή σχολές, εφόσον οι εισακτέοι ή οι απόφοιτοι από αυτά δεν ξεπερνούν κάποιον συγκεκριμένο αριθμό (άγνωστο ακόμα) και όταν «η λειτουργία τους δεν συνάδει με τις... οικονομικές και αναπτυξιακές ανάγκες της χώρας». Είναι φανερό ότι, με βάση την οικονομική χρεοκοπία της χώρας, μεγάλο ποσοστό των αποφοίτων θα θεωρηθεί «άχρηστο» (δεν ενσωματώνονται στην αγορά εργασίας) και επομένως τα αντίστοιχα τμήματα θα πρέπει να κλείσουν. Αυτή η «ρύθμιση» θα

λειτουργήσει ως ένα δεύτερο, τρίτο, τέταρτο, κ.ο.κ. «Σχέδιο Αθηνά», λύνοντας τα χέρια της κυβέρνησης ως προς την εξαφάνιση δεκάδων τμημάτων ΑΕΙ και ΤΕΙ και θα σημαίνει μια νέα σαρωτική συρρίκνωση της εκπαίδευσης.

4. Κάθε τμήμα θα πρέπει να δημιουργήσει έναν διετή κύκλο σπουδών, τον οποίο θα μπορούν να ακολουθούν μόνο απόφοιτοι των ΕΠΑΛ. Αυτό το κομμάτι-σμα των σπουδών είναι προφανές ότι θα διαλύσει τα επαγγελματικά δικαιώματα με τα οποία συνδέεται. Άλλα δικαιώματα θα έχει π.χ. το πτυχίο ενός μαθηματικού που ακολούθησε έναν 4ετή κύκλο σπουδών (και μπήκε στο τμήμα από Γενικό Λύκειο) και άλλα - λιγότερα κατά βάση - ενός που αποφοίτησε από έναν διετή κύκλο και πήρε το λεγόμενο «Δίπλωμα επαγγελματικής εκπαίδευσης και κατάρτισης».

5. Καταργείται δια παντός το πανεπιστημιακό άσυλο. Ο νέος νόμος επιτρέπει την είσοδο των δυνάμεων καταστολής στους χώρους των πανεπιστημίων σε όλες τις περιπτώσεις (μέχρι και για απλά πλημμελήματα!). Αυτό σημαίνει ότι η αστυνομία θα μπορεί να μπαίνει ανενόχλητη και να σπάει καταλήψεις και κινητοποιήσεις. Είναι φανερό ότι σκοπός είναι η καταστολή του φοιτητικού κινήματος και των αγώνων του. Με έναν ακραία ειρωνικό τρόπο αναφέρεται στο προσχέδιο ότι υφίσταται το «άσυλο ιδεών», εννοώντας ότι επιτρέπεται η ελεύθερη διακίνηση ιδεών και απόψεων, λες κι αυτό απαγορεύεται εκτός πανεπιστημίου!

Όλα τα παραπάνω θα οξύνουν στο

έπακρο τα προβλήματα της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Ντόπιοι και ξένοι μνημονιακοί είναι αποφασισμένοι να τελειώνουν με τη δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση μια για πάντα. Αυτό προστάζει η χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού, αυτό προστάζουν τα μνημόνια, αυτό προστάζουν οι τοκογλύφοι, αυτό προστάζει η σάπια καπιταλιστική πραγματικότητα. Σύμφωνα με το δικό τους σχέδιο, είναι απαράδεκτο και αναποτελεσματικό για μια οικονομία σε ελεύθερη πτώση όπως η ελληνική (όπου το ένα εργοστάσιο κλείνει μετά το άλλο και η πλειοψηφία των πτυχιούχων μεταναστεύουν στο εξωτερικό) να συνεχίσει να παράγει επιστήμονες και ειδικευμένους εργαζόμενους. Με αυτή την έννοια, η βασική στόχευση κάθε νομοσχεδίου είναι η διάλυση της δημόσιας και δωρεάν εκπαίδευσης, αυτό δηλαδή που αναλογεί σε μια αποικία χρέους, καταδικασμένη να φυτοζωεί και ό,τι παράγει να της το αρπάζουν οι τοκογλύφοι ιμπεριαλιστές.

■ Κώστας Κ.

ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΛΗΡΗ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

οποίος περιλαμβάνει δύο μέρη. Στο πρώτο μέρος περιλαμβάνονται οι ρυθμίσεις για την επιλογή διευθυντών, που αποτελούν τροποποίηση του ν.3848/2010 της Διαμαντοπούλου. Επανερχεται η αυταρχική συνέντευξη, με την οποία τα διορισμένα συμβούλια θα κρίνουν και θα βαθμολογούν τους υποψηφίους διευθυντές, ενώ οι μόνιμοι εκπαιδευτικοί καλούνται μόνο να διατυπώσουν τη γνώμη τους. Η αξιολόγηση των υποψηφίων γίνεται με ερωτηματολόγιο και «κουτάκια» του τύπου «Συμφωνώ/Διαφωνώ» (ενδεικτικό και για το πώς θα εφαρμοστεί η αξιολόγηση των εκπαιδευτικών και των σχολικών μονάδων) και μετράει μόνο «συμβουλευτικά» για την τελική επιλογή διευθυντή. Η εμμονή του Υπουργείου και η πίεση που εξασκήθηκε να συνεδριάζει ακόμη και ένας (!) εκπαιδευτικός μόνος του, για να εκφράσει τη γνώμη του για τους υποψηφίους, εξυπηρετεί έναν στρατηγικό στόχο: την καλλιέργεια «κουλτούρας αξιολόγησης», καθώς αν συμμετέχουμε στην αξιολόγηση των διευθυντών, θα είναι πολύ πιο εύκολο, εν συνεχεία, να μας επιβάλλουν τους διευθυντές ως αξιολογητές.

Στο δεύτερο μέρος, ο παραπάνω νόμος καθορίζει την προτεραιότητα εγγραφής στη Μαθητεία, θεσμοθετεί Προπαρασκευαστικό Πρόγραμμα Πιστοποίησης (συνολικής διάρκειας 35 ωρών) και ορίζει τη Μαθητεία ως προαπαιτούμενο εγγρα-

φής σ' αυτό, με σκοπό τη συμμετοχή στις διαδικασίες πιστοποίησης προσόντων και απόκτησης «Πτυχίου Επιπέδου 5».

Ηλεκτρονικές «εγγραφές» στα ΕΠΑΛ

Έγγραφο του υπουργείου Παιδείας ορίζει ότι οι εγγραφές μαθητών στα ΕΠΑΛ για τη σχολική χρονιά 2017-18 θα γίνουν με ηλεκτρονικές δηλώσεις προτίμησης, μέσα σε διάστημα μόνο πέντε ημερών, από 19/6/17 έως 23/6/17. Μέχρι τις 30/6/17 οριστικοποιούνται οι εγγραφές και «κλειδώνει» ο αριθμός των μαθητών με βάση τον οποίο θα εγκριθεί από το Υπουργείο ο αριθμός των τμημάτων γενικής παιδείας, τομέων και ειδικοτήτων, που θα λειτουργήσουν από τον Σεπτέμβρη. Τόσο τα τμήματα της Α' ΕΠΑΛ όσο και οι τομείς και ειδικοί της Β' και Γ', που μέχρι το τέλος Ιούνη δεν θα έχουν συμπληρώσει τον προβλεπόμενο ελάχιστο αριθμό ηλεκτρονικών εγγραφών, αυτόματα θα καταργούνται. Όσοι δεν πρόλαβαν να εγγραφούν ή δεν το έμαθαν έγκαιρα, καθώς και οι μετεξεταστέοι, θα μπορούν να εγγραφούν στο ηλεκτρονικό σύστημα από 1/7/17 έως 7/7/17 αλλά μόνο στα τμήματα που έχουν ήδη εγκριθεί (και μόνο αν υπάρχουν κενές θέσεις σ' αυτά) επιλέγοντας με σειρά προτίμησης μέχρι τρία σχολεία.

Η εφαρμογή της εγκυκλίου θα δώσει

Βροχή νομοθετικών ρυθμίσεων για την Παιδεία προωθεί η ηγεσία του υπουργείου Παιδείας, προκειμένου αυτές να ψηφιστούν στη Βουλή μέσα στο καλοκαίρι και να μπουν σε εφαρμογή από το νέο σχολικό έτος. Το υπουργείο Παιδείας, αφού έλαβε υπόψη τις μέχρι τώρα προτάσεις του ΟΟΣΑ και «συνεννοήθηκε» με τους θεσμούς, δημοσίευσε το τριετές σχέδιο με τίτλο «Πλαίσιο Κατευθύνσεων και Προτάσεις» για την εκπαίδευση και όλο το χρονοδιάγραμμα για την υλοποίησή του. Αναποκρίνεται έτσι στις βασικές δεσμεύσεις του 3ου Μνημονίου που αφορούν: τη νομοθέτηση πλαισίου αξιολόγησης, μαθητεία για την πλειοψηφία των αποφοίτων της τεχνικής εκπαίδευσης και εκπαιδευτική μεταρρύθμιση και ευθυγράμμιση της εκπαιδευτικής πολιτικής με τις «βέλτιστες πρακτικές των χωρών του ΟΟΣΑ». Σ' αυτήν την κατεύθυνση, μέχρι τον Οκτώβριο του 2017, αναμένεται η δημοσίευση της νέας έκθεσης για την εκπαίδευση του ΟΟΣΑ, η οποία θα εξετάσει την επάρκεια του εκπαιδευτικού προσωπικού, θα διερευνήσει συγκεκριμένους τρόπους αυτο-αξιολόγησης του έργου της σχολικής μονάδας και θα εξετάσει μεθόδους διοικητικής αποκέντρωσης και αυτονομίας του εκπαιδευτικού συστήματος.

Επαναφορά της αξιολόγησης στην εκπαίδευση

Το πρώτο βήμα για την επαναφορά της αξιολόγησης έγινε με τον νόμο 4473/2017 («Μέτρα για την επιτάχυνση του κυβερνητικού έργου σε θέματα εκπαίδευσης»), ο

ένα συντριπτικό χτύπημα στην πολύπαθη τεχνική εκπαίδευση:

α) Ένας αριθμός μαθητών θα εξαναγκαστεί να αλλάξει ειδικότητα ή να αλλάξει σχολείο προκειμένου να συνεχίσει με την ειδικότητα της επιλογής του ή θα οδηγηθεί στη μη τυπική εκπαίδευση (ΟΑΕΔ, ΙΕΚ κ.ά.).

β) Πολλά ΕΠΑΛ, κυρίως τα πιο μικρά, δεν θα μπορούν να καλύπτουν τις επιλογές των μαθητών, με αποτέλεσμα να οδηγηθούν σε συγχώνευση ή κατάργηση, που είναι και ο πραγματικός στόχος του Υπουργείου.

γ) Δημιουργείται νέα δεξαμενή υπεράριθμων εκπαιδευτικών που θα οδηγηθούν στην κινητικότητα και την απόλυση.

δ) Καταργούνται τα μορφωτικά δικαιώματα των νέων, καθώς ένα σημαντικό κομμάτι, το πιο αδύναμο κοινωνικά που είναι μαθητές των ΕΠΑΛ, θα εγκαταλείψει την προσπάθεια να τελειώσει το σχολείο γιατί δεν θα καταφέρει να ξεπεράσει όλα αυτά τα εμπόδια.

ε) Η δυνατότητα ελεύθερης επιλογής σχολείου στην Α' Λυκείου, χωρίς χωροταξικά κριτήρια, από τους μαθητές - πελάτες, με ενδεχόμενη εφαρμογή του «εκπαιδευτικού κουπονιού» αντί χρηματοδότησης και σε συνδυασμό με την «αυτονομία» και την αξιολόγηση της σχολικής μονάδας, οδηγεί στην πλήρη ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων ΕΠΑΛ.

στ) Τέλος, η εγκύκλιος εφαρμόζεται αρχικά στα ΕΠΑΛ, με σκοπό την επέκτασή της σε όλη την εκπαίδευση.

■ Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών

Άμεση αθώωση της Ηριάννας - Αλληλεγγύη στον Τ. Θεοφίλου

Να μην περάσει η απόπειρα ποινικοποίησης των φρονημάτων

Το μνημονιακό καθεστώς έκτακτης ανάγκης είναι προφανές πλέον ότι δοκιμάζει τα όριά του. Την 1η Ιουνίου σε μια πρωτοφανή απόφαση καταδικάζεται η Ηριάννα Β.Α. για συμμετοχή στη Συνωμοσία των Πυρήνων της Φωτιάς (ΣΠΦ). Τα στοιχεία για αυτήν την κατηγορία ήταν όχι απλώς ανυπόστατα αλλά τραγελαφικά. Το χρονικό πάει πίσω στο Μάρτιο του 2011, όταν η Αντιτρομοκρατική κάνει έφοδο στο σπίτι του Κωνσταντίνου Παπαδόπουλου, συντρόφου της Ηριάννας, με την κατηγορία για συμμετοχή στη ΣΠΦ. Εκείνη την ημέρα η Ηριάννα ήταν στο σπίτι και στην προανακριτική κατάθεση που δίνει στη ΓΑΔΑ δίνει οικειοθελώς δείγμα DNA. Τον Νοέμβρη της ίδια χρονιάς, μετά από κατάθεση άγνωστου μάρτυρα, υποτίθεται ότι ανακαλύπτονται όπλα αχρησιμοποίητα στο ΕΜΠ στον Ζωγράφου. Το Γενάρη του 2013 -και ενώ εκκρεμούν οι κατηγορίες για τον σύντροφό της Κ.Π., συλλαμβάνεται η Ηριάννα για συμμετοχή στη ΣΠΦ επειδή «ταυτοποιήθηκε» - ενάμησι χρόνο μετά- ποσότητα δείγματος γενετικού υλικού της σε γεμιστήρα όπλου, από αυτά που βρέθηκαν στο ΕΜΠ. Η συγκεκριμένη ποσότητα, όπως αποδείχτηκε αφού ζητήθηκε για επανέλεγχο, ήταν τόσο ελάχιστη που «τελείωσε»! Μια ποσότητα κάτω από ένα συγκεκριμένο όριο (200pg), όπως στη συγκεκριμένη περίπτωση, δεν θεωρείται ένδειξη ή τεκμήριο. Στη δίκη πια, πέρα από τα ανύπαρκτα στοιχεία DNA, είναι χαρακτηριστικό πως η εισαγγελέας επικεντρώνει τις ερωτήσεις της στη σχέση της με τον Κωνσταντίνο Παπαδόπουλο, ακόμα κι αν αυτός έχει πια αθωωθεί για όλες τις κατηγορίες που του είχαν φορτωθεί. Μάλιστα έφτασε στο σημείο να τη ρωτήσει γιατί δεν τον χώριζε.

Την ίδια στιγμή παρόμοια κατάσταση βιώνει ο αναρχικός κομμουνιστής Τάσος Θεοφίλου. Με εξίσου ανεπαρκή στοιχεία, όπως το δείγμα DNA σε ένα καπέλο που «προστέθηκε» στα ευρήματα έξω από τη Τράπεζα που έγινε η ληστεία με την οποία τον συνδέουν. Το αδιανόητο κυνήγι από τις εισαγγελικές αρχές, που ζητούν την ισόβια κάθειρξη για συμμετοχή στη ΣΠΦ, έχει ακόμα λιγότερη βάση, δεδομένου ότι κανένας από τους μάρτυρες ακόμα και της αντιτρομοκρατικής δεν μπόρεσε να επιβεβαιώσει την παρουσία του στη ληστεία!

Τα παραπάνω αναδεικνύουν πως το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης ποινικοποιεί ιδέες, φρονήματα, ή και παρέες και κοινωνικές σχέσεις, όχι για να διαλύσει δήθεν μια τρομοκρατική οργάνωση, αλλά για να συντρίψει το ηθικό των αγωνιστών, ακόμα να τους τελειώσει με φυσικούς όρους. Καθεστώτα όπως αυτά του Ερντογάν, της χούντας της Αιγύπτου ή του Ισραήλ δεν γεινιάζουν απλώς με μας, αλλά είναι μια εικόνα από το μέλλον της μνημονιακής χούντας στην Ελλάδα, αν δεν τους τελειώσουμε. Τα παραδείγματα δεν είναι πλέον ούτε περιορισμένα, ούτε ήσσονος σημασίας. Αντίθετα είναι εκτεταμένα και χτυπάνε αδιάστατα όποιον δε συντάσσεται μαζί τους. Φυλακίσεις Σακκά και Σεΐσιδη. Απαγωγή ανήλικων τέκνων κατηγορούμενων για «τρομοκρατία». Κυνήγι μαγισσών ενάντια σε όσους σχολιάζουν στα social media την επίθεση στον δοτό, λαομίσητο Παπαδήμο. Διώξεις φοιτητών σε Κρήτη και Ξάνθη. Στημένες κατηγορίες και δίκες ενάντια σε αγωνιστές του κινήματος (ανάμεσά τους και σε συντρόφους της ΟΚΔΕ). Απαγόρευση και καταστολή διαδηλώσεων. Καταδίκη μαθητών σε «κοινωνική»/καταναγκαστική εργασία για συμμετοχή σε καταλήψεις. Μόνιμο μοτίβο η τρομολαγνεία και ο μαζικός εκφοβισμός της κοινωνίας, τα κηρύγματα μίσους για άβατα, «νόμο και

τάξη». Είναι η κατάργηση των πιο στοιχειωδών δημοκρατικών και ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Όλα αυτά παίζουν συμπληρωματικό αλλά και κρίσιμο ρόλο στα Μνημόνια τους. Στη διάλυση των εργασιακών σχέσεων και στην αφαίρεση του δικαιώματος στην απεργία. Στη δραστική μείωση του αφορολόγητου, των μισθών, των συντάξεων. Στη φτώχεια και στην εξαθλίωση. Στη χούντα του ευρώ, της ΕΕ, της κυβέρνησης των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ που πρόδωσε το ΟΧΙ του δημοψηφίσματος. Θέλουν να τρομοκρατήσουν κάθε αγωνιζόμενο, για να πετύχουν την αταλάντευτη επιβολή τους στο εσωτερικό. Η μόνη διέξοδος για την εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα είναι η ανατροπή τους. Η πανελλαδική κινητοποίηση στις 24/6 για την υπόθεση Θεοφίλου-Ηριάννας ήταν μια πρώτη απάντηση (περίπου 2.000 συμμετείχαν στην πορεία της Αθήνας), δεν φτάνει όμως. Μόνο μέσα από την άνοδο της ταξικής πάλης, τα δικαστήρια θα πάψουν να απλώνουν χέρι στους αγωνιστές και τους οικείους τους. Η κρατική καταστολή πρέπει να βρει απάντηση στο δρόμο, με αγώνες διαρκείας, απεργίες και καταλήψεις. Για τα φύγουν και να μην ξαναγυρίσουν τα Μνημόνια, παλιοί και νέοι μνημονιακοί, για να χτυπήσουμε τη ρίζα του προβλήματος, το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα.

Μενίδι

Ανάγκη για κοινό αγώνα ενάντια στην γκετοποίηση

Ηδυτική Αττική μαστιζέται χρόνια από φτώχεια, εξαθλίωση και μία γενική υποβάθμιση της ζωής των κατοίκων οδηγώντας ουσιαστικά σε μια γκετοποίηση της περιοχής. Οι Ρομά είναι το κομμάτι εκείνο που έχει δεχτεί την μεγαλύτερη καταπίεση και εξαθλίωση, ζώντας σε καταυλισμούς, σε τραγικές συνθήκες χωρίς ρεύμα, νερό, δίκτυο αποχέτευσης, αποκλεισμένοι από την υγεία και την εκπαίδευση. Ο άδικος και τραγικός θάνατος ενός 11 χρόνου μαθητή στα πλαίσια σχολικής γιορτής, από αδέσποτη σφαίρα, έγινε η αφορμή για να βγει στην επιφάνεια όλο αυτό το κρηκτικό πρόβλημα.

Το τραγικό γεγονός έτρεξαν να εκμεταλλευτούν, χύνοντας κροκοδείλια δάκρυα και τόνους από το ρατσιστικό τους δηλητήριο, ακροδεξιά στοιχεία που παρουσιάστηκαν ως «αγανακτισμένοι» πολίτες. Εκμεταλλεζόμενοι τον θάνατο του παιδιού εξαπέλυσαν σειρά επιθέσεων εναντίων των Ρομά, με πέτρες ακόμα και μολότοφ, πραγματοποιώντας εμπρησμούς αυτοκινήτων και σπιτιών με κίνδυνο να έχουμε και άλλα αθώα θύματα. Βρώμικο ρόλο στην παρουσίαση των γεγονότων έπαιξαν τα ΜΜΕ προάγοντας την αυτοδι-

κία και σιγοντάροντας τους ακροδεξιούς, συγκαλύπτοντάς τους κάτω από το πέπλο της οργής για τον θάνατο του 11χρονου και της αγανάκτησης για την κατάσταση στην περιοχή.

Εδώ και χρόνια, κυβερνήσεις και δήμαρχοι, συντηρούν τη ρατσιστική ρητορική αποσκοπώντας, για ψηφοθηρικούς λόγους, στην εκμετάλλευση αυτής της κατάστασης. Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα της Σ. Βούλτεψη (Βουλευτής Ν.Δ.), που στο παρελθόν είχε δηλώσει πως «*Δίπλα στους Ρομά ζουν άνθρωποι*», ενώ και η τοπική δημοτική αρχή είχε παραστεί σε εκδήλωση της Χρυσής Αυγής αντιπροσωπευόμενη από δύο αντιδήμαρχους. Αυτή η διατήρηση, αλλά και ενίσχυση της ρατσιστικής πολιτικής των κυβερνήσεων και των δημάρχων και το πέταγμά τους στο περιθώριο, σαν τα παιδιά ενός κατώτερου θεού, είναι που οδηγεί τους Ρομά στη παραβατικότητα και τα ναρκωτικά.

Η κυβέρνηση από την μεριά της ανακοίνωσε, σε συνέντευξη τύπου για τη δυτική Αττική που παραχώρησαν οι Σκουρλέτης (υπ. Εσωτερικών), Πολάκης (υπ. Υγείας), Τόσκας (υπ. Δημοσίας τάξης) και Γαβρόγλου (υπ. Παιδείας), ορισμένα μέτρα για την περιοχή. Τα μέτρα περιορίζονται σε μια επιδε-

μική προσέγγιση του προβλήματος (π.χ. ολοήμερο σχολείο για τα παιδιά των Ρομά), με νέα καταστολή από την αστυνομία, ενώ σύμφωνα με τα όσα ελέγχθησαν, μελετάται και η μετεγκατάσταση καταυλισμών και οικισμών Ρομά. Τέτοιου είδους χειρισμοί ενισχύουν το ήδη υπάρχον, κρηκτικό κλίμα. Εάν δεν παρθούν ουσιαστικά μέτρα και λύσεις, τότε το πρόβλημα θα επανέρθει αργά ή γρήγορα.

Αυτή η κατάσταση δεν λύνεται με την μεταφορά και την απομόνωση κομματιού της κοινωνίας ή επιχειρήσεις στρατιωτικού τύπου και εκκαθαρίσεις από την αστυνομία, η οποία δεν χτυπάει τη μαστίγα των ναρκωτικών που πλήττει την περιοχή και τις μαφίες που τα εμπορεύονται, αλλά τα θύματα, δηλαδή τους χρήστες. Οι μαφίες ναρκωτικών και όπλων δρουν ανενόχλητες, καθώς μπορεί να έχουν στην κορυφή τους επιφανείς επιχειρηματίες-εφοπλιστές που αγοράζουν κανάλια, όπως ο Μαρινάκης, και διατηρούν πελατειακές σχέσεις με κρατικά στελέχη και επικεφαλής της αστυνομίας.

Η τεράστια υποβάθμιση της περιοχής δεν έρχεται από τους Ρομά. Είναι συνειδητή επιλογή η εξαθλίωση και γκετοποίηση των φτωχών περιοχών. Τους προμηθεύει με φθινό εργατικό

δυναμικό χωρίς δικαιώματα και εύκολο προς εκμετάλλευση. Αρκετά είναι άλλωστε τα παραδείγματα ανά την Ελλάδα, όπου εργατικές συνοικίες έχουν μετατραπεί σε γκέτο και κανένας δεν κάνει τίποτα μέχρι να υπάρξει και σε αυτές ένα αντίστοιχο τραγικό γεγονός και να αρκεστούν σε ακόμα έναν υποκριτικό συλλυπητήριο λόγο.

Το τραγικό συμβάν με τον άδικο θάνατο του 11 χρόνου μαθητή πρέπει να αναδείξει την ουσιαστική λύση του προβλήματος, δηλαδή την ενσωμάτωση και την ένταξη των Ρομά στην υπόλοιπη κοινωνία, την πρόσβασή τους στην δευτεροβάθμια και τριτοβάθμια εκπαίδευση, την πλήρη ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, τις αξιοπρεπείς συνθήκες διαβίωσης κ.α. Αυτή η λύση δεν μπορεί να έρθει από μια κυβέρνηση, πειθήνιο όργανο των δανειστών, που ωθεί στην εξαθλίωση εργαζόμενους, φτωχά λαϊκά στρώματα και νεολαία. Για την επιβολή της ουσιαστικής λύσης χρειάζεται κοινός αγώνας των κατοίκων της περιοχής ανεξαρτήτως χρώματος του δέρματος, θρησκείας ή φυλής. Ο κοινός αγώνας θα εξασφαλίσει πέρα από αξιοπρεπή ζωή για τους Ρομά, δικαιώματα και δουλειές για όλους.

■ Γιώργος Τ.

«Κλείσιμο» 2^{ης} Αξιολόγησης

Αποικία χρέους, φτώχεια, εξαθλίωση μέχρι

Στο Γιούρογκρουπ της 15^{ης} Ιουνίου, η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ έσπασε ένα ακόμα ρεκόρ μνημονιακής αθλιότητας, όπου έχει αναδειχθεί υπερπρωταθλήτρια. Με μόνο αντάλλαγμα την παραμονή τους στην εξουσία, δέσμευσαν προκαταβολικά τον ελληνικό λαό με μια θηριώδη επέκταση του 3^{ου} Μνημονίου, ένα 4^ο Μνημόνιο για 43 χρόνια, μέχρι το 2060!

■ Σταύρος Σκεύος

Το άμεσο μόνο κόστος του κλεισίματος της 2ης αξιολόγησης ήταν τα πρόσφατα μέτρα 6,5 δισ. Γι αυτό το νέο έγκλημα αδίστακτα δήλωσαν: «Αισθανόμαστε δικαιωμένοι γιατί πήραμε τελικά αυτά που διεκδικούσαμε» (Τσίπρας), «υπάρχει περισσότερο φως στην άκρη του τούνελ» (Τσακαλώτος), «είναι θετική συμφωνία, τώρα πρέπει να σηκώσουμε τα μανίκια» (Δραγασάκης)! Η «αντιπολίτευση»-μνημονιακή χωρωδία (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, Ποτάμι, Λεβέντηδες) αποδέχτηκε τη συμφωνία, κακκαρίζοντας ότι «έπρεπε να έχει κλείσει νωρίτερα».

Η απόφαση του Γιούρογκρουπ

1. Εγκρίθηκαν καταρχήν **8,5 δισ. ευρώ** του ΕSM προς την Ελλάδα. Η πρώτη εκταμίευση (7,7 δισ.) προγραμματίζεται στις αρχές Ιουλίου. Σχεδόν όλα (6,9 δισ.) θα αποπληρωθούν άμεσα πίσω στους δανειστές! Τα υπόλοιπα (1,6 δισ.) θα εξοφλήσουν, σε δόσεις, μέρος των κρατικών οφειλών προς ιδιώτες. Μικρές «ενέσεις» κυρίως προς επιχειρήσεις, καπιταλιστές, ανώτερα μικροαστικά στρώματα, που έτσι τους συντηρούν όσο μπορούν, ως αντάλλαγμα για το γδάρισμα του ελληνικού λαού. Αυτές οι αποπληρωμές πρέπει να συνοδεύονται από ισοδύναμη κρατική συνεισφορά, συνολικού ύψους **3,4 δισ.** (300 εκ. ευρώ μηνιαία από τον Ιούλιο, 200 εκ. από τον Νοέμβριο) ως τον Αύγουστο του 2018, οπότε λήγει το τρέχον «πρόγραμμα». Ότι δίνουν με το ένα χέρι οι δανειστές, το παίρνουν με το άλλο – και εκμεταλλευόμενοι το χρήμα που έχει βάνουσα

συσσωρευτεί στα κρατικά ταμεία, επιτάσσουν αυτό να ρέει προς τους καπιταλιστές και μνημονιακούς μαυραγορίτες.

2. Το ΔΝΤ θα συμμετάσχει «καταρχήν», σε καθεστώς «ετοιμότητας», χωρίς επιπλέον χρήματα. Όπως είχε φανεί, οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές, κυρίως η Γερμανία, ήθελαν πάση θυσία το ΔΝΤ, για να μην φανεί ότι χαρίζονται στην Ελλάδα, ενόψει των γερμανικών εκλογών και πριν ενεργοποιήσουν πιο οριστικές αποφάσεις για το μέλλον της Ευρωζώνης/ΕΕ. Αν το ΔΝΤ συμμετάσχει μελλοντικά [πράγμα δύσκολο, λόγω των συνολικών εξελίξεων στην στάση των ΗΠΑ απέναντι στην ΕΕ], θα δώσει πολύ λιγότερα από το όριο της «κατ' εξαίρεση πρόσβασης» (2 δισ.), πάντα με την προϋπόθεση ότι θα το ζητήσει η ελληνική κυβέρνηση (αυτό κι αν είναι βέβαιο!) και ότι θα συγκεκριμενοποιηθούν τα μέτρα «βιωσιμότητας» του χρέους.

3. Τα εξοντωτικά «πρωτογενή πλεονάσματα» διατηρούνται στο 3,5% του ΑΕΠ ως το 2022 (είχε αποφασιστεί στο Γιούρογκρουπ στις 22/5). Από το 2023 ως το 2060 απαιτούνται ίσα ή μεγαλύτερα του 2%. Πρωτοφανής όρος, πέρα από κάθε οικονομική «λογική» για μια σηπαραλισμένη οικονομία, που θα ζήλευαν και οι χειρότερες αποικιοκρατικές συμβάσεις. Η πλήρης καταστροφή κάθε κοινωνικής υπηρεσίας, η ακόμα μεγαλύτερη συρρίκνωση των επενδύσεων, της κατανάλωσης, γενικά της οικονομίας είναι έτσι προδιαγραμμένη.

4. Φυσικά δεν υπήρξε η παραμικρή ανακούφιση του **δημόσιου χρέους**. Μετά το καλοκαίρι

OXI ΣΤΗΝ ΥΠΟΤΑΓΗ ΑΓΩΝΑΣ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ

Κάτω παλιά & νέα Μνημόνια, όλοι οι υπηρέτες τους

Εξω από Ευρώ & ΕΕ Διαγραφή του Χρέους

Ενάντια σε Πόλεμο και Ιμπεριαλιστές

ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

ΜΕ ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΗ

Ο.Κ.Δ.Ε.

Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

www.okde.gr

του 2018 θα συζητηθεί «αν υπάρχει ανάγκη» να μετατεθεί μέρος των δανειακών υποχρεώσεων. Ούτε θα υπάρξει ένταξη στην «ποσοτική χαλάρωση», που άλλωστε σε τίποτα δεν θα τόνωνε πραγματικά την οικονομία.

Η «αναπτυξιακή ρήτρα» (αποπληρωμή του χρέους ανάλογα με την ανάπτυξη) είναι ανάξια λόγου, καθώς μένει να «συγκεκριμενοποιηθεί». Μπορεί να φέρει ακόμα μεγαλύτερη αφαίμαξη του ελληνικού λαού, επιταχύνοντας την αποπληρωμή του χρέους αν κάποια στιγμή εμφανιστεί κάποια λογιστική «ανάπτυξη». Ίδια και η απάτη της «αναπτυξιακής τράπεζας», που απλά θα βο-

Η Πολιτική Καμπάνια της Ο.Κ.Δ.Ε.

Η Ο.Κ.Δ.Ε. οργάνωσε πολιτική καμπάνια μετά και την ψήφιση και του 4ου μνημονίου. Τα προβλήματα, μετά από 7 χρόνια μνημονίων, έχουν γιγαντωθεί και ο κατήφορος μετά και την ψήφιση των τελευταίων μέτρων δεν έχει τέλος. Σε αυτή, λοιπόν, την κατάσταση, η καμπάνια διεξήχθη για να τονίσει τα παρακάτω σημεία:

α) **Την λαίλαπα των μνημονίων μετά και την ψήφιση του 4ου μνημονίου.** Μισθοί και συντάξεις έχουν πέσει δραματικά και μειώνονται διαρκώς, χωρίς να εξασφαλίζουν πλέον ούτε τα στοιχειώδη. Περίπου ο μισός πληθυσμός είναι κάτω από το επίσημο όριο φτώχειας και δεν καλύπτει ούτε βασικές ανάγκες. Το 4^ο Μνημόνιο ολοκληρώνει την καταστροφή. Εγκαινιάζει μια νέα κατάσταση για τους εργαζόμενους, καθώς με τα νέα εργασιακά μέτρα μετατρέπομαστε

σε σύγχρονους δούλους. Μετά το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας θα περάσουν και στο ξεπούλημα τις ιδιωτικές (σπίτια, καταθέσεις κ.λπ.). Ουσιαστικά, η χώρα μετατρέπεται σε μια Αποικία Χρέους. Για να επιβάλλουν αυτή την κατάσταση, έχουν δημιουργήσει ένα Κράτος Έκτακτης Ανάγκης (δικαστήρια, δυνάμεις καταστολής) και χτυπούν διαρκώς τις δημοκρατικές ελευθερίες ποινικοποιώντας απεργίες και φυλακίζοντας αγωνιστές των εργατικών και κοινωνικών κινημάτων.

Τα πρόσφατα μέτρα δεν είναι βέβαια τα τελευταία. Σύντομα έρχονται κι άλλα. Η χρηματοδότηση μέσω μνημονιακών δανείων έχει στερέψει. Για να σωθεί, ο χρεοκοπημένος ελληνικός καπιταλισμός πρέπει να εξαφανιστεί η εργατική τάξη, να μετατραπούμε σε δούλους που θα δουλεύουμε με μισθούς 200 ευρώ. Πρέπει να καταστρέψουν ότι χτίστηκε με εργασία, κόπο, αγώνα δεκαετιών: υγεία, παιδεία, συλλογικές συμβάσεις, υποδομές, όποιο βιοτικό επίπεδο και κοινωνικό και πολιτικό δικαίωμα.

β) **Η επίσημη πολιτική βουλιάζει στην παρακμή.** Η κυβέρνηση απατεώνων του ΣΥΡΙΖΑ έχει προδώσει όλο τον ελληνικό λαό για να παραμείνει στην εξουσία. Μετάτρεψε το ΟΧΙ σε ΝΑΙ και μέσα σε ένα χρόνο έχουν ψηφίσει δυο μνημόνια, τα χειρότερα που έχει ψηφίσει ελληνική κυβέρνηση. ΝΔ και παλιοί μνημονιακοί θέλουν να επανέλθουν, για να εφαρμόσουν την ίδια πολιτική. Μαζί ετοιμάζουν λύσεις «εθνικής συνεννόησης» και νέους «σωτήρες». Η ρίζα του κακού βρίσκεται στην κρίση του συστήματος, που στην Ελλάδα ξεσπάει άγρια, με μια οικονομία βουλιαγμένη στα χρέη. Οι ανοησίες για ανάπτυξη είναι όνειρο θερινής νυκτός. Ως άλλοι μαυραγορίτες, πολιτικοί, εργοδότες και

μια ζάπλουτη ελίτ θησαυρίζουν απ' τη δυστυχία μας. Η σημερινή κατάντια μαρτυρά την σήψη της ελληνικής αστικής τάξης, η δε επιμονή τους για παραμονή στην Ευρωζώνη και ΕΕ που διαιλύεται, δημιουργεί ακόμα μεγαλύτερες καταστροφές, όπως και τα σύννεφα του πολέμου που πυκνώνουν στην περιοχή μας.

γ) **Ο αγώνας μας για διέξοδο είναι ζήτημα επιβίωσης.** Με ένα σχέδιο αγώνων, πρέπει να δώσουμε έναυσμα για μία νέα σύγκρουση με το καθεστώς. Για να σωθούμε από την κρίση και την βαρβαρότητα, τους πολέμους και την οικονομική μας καταστροφή, δεν χωράνε αυταπάτες. Χρειαζόμαστε ένα πρόγραμμα σωτηρίας που θα μας βγάλει από Ευρώ-Ε.Ε., θα καταργήσει τα μνημόνια, θα απορροφήσει τους ανέργους, θα παρέχει δωρεάν παιδεία και υγεία για όλη την κοινωνία, θα αυξήσει το βιοτικό μας επίπεδο και θα καταργήσει την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Αυτό το πρόγραμμα μπορεί και πρέπει να υλοποιηθεί από αγώνες, εξεγέρσεις, μια Γενική Πολιτική Απεργία Διάρκειας και μόνο μια δική μας κυβέρνηση, μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων μπορεί να το εφαρμόσει.

Πάνω σε αυτούς τους τρεις άξονες η Ο.Κ.Δ.Ε. προπαγανδίζει τον αγώνα μέσα σε εργασιακούς χώρους, σε γειτονιές, σχολεία και σχολές. Με κορύφωση εκδηλώσεις σε γειτονιές της Αθήνας (Νίκαια, Περιστέρι) στην Θεσσαλονίκη (Τούμπα-Χαριλάου, Αμπελόκηπους) και στην επαρχία (Κρήτη-Ιωάννινα). Με πλούσιες συζητήσεις και με την συμβολή αγωνιστών του κινήματος, προετοιμάζουμε τους αγώνες που θα μας βγάλουν από το πολιτικό βάλτο και θα μας δώσουν ανάσες, για να χτίσουμε μια άλλη κοινωνία.

ΠΙ ΤΟ 2060

ηθήσει το περαιτέρω ξεπούλημα και λεηλασία της χώρας από τους δανειστές και τους ντόπιους συνεταιρούς τους.

Εκθέσεις και προαπαιτούμενα κόλαφος

Η εξυπηρέτηση του δημόσιου χρέους σήμερα καταπίνει ετησίως 15-16 δισ. Μετά το 2020-2025 τα ποσά σχεδόν διπλασιάζονται, ενώ σύμφωνα με μελέτη-«διαρροή» της Κομισιόν μετά το 2033 θα ξεπερνούν το 20% του ΑΕΠ. Το 2060 θα είναι 56%, με «βασικό σενάριο» ανάπτυξης 3-4% ετησίως! Ποσά και ποσοστά που δεν υπάρχουν, ούτε μπορούν να παραχθούν απ' την καθημαγμένη ελληνική οικονομία. Επίσης, από τα 84 δισ. χρηματοδότησης που προβλέπονταν στο 3^ο Μνημόνιο (ως σήμερα έχουν εκταμιευτεί τα μισά), στο τέλος Αυγούστου 2018 θα υπάρχουν 27,4 δισ. «αδιάθετα». Με αυτά ως εχέγγυο, θα κληθεί ο ελληνικός λαός να δανειστεί με πανάκριβα επιτόκια από τις «αγορές»!

Πριν λίγες μέρες έγιναν γνωστά (έκθεση «συμμόρφωσης» της Κομισιόν) τα **113 προαπαιτούμενα** μέχρι το β' τρίμηνο του 2018 (τα 95 μέσα στο 2017, μεταξύ 3^{ης} και 4^{ης} Αξιολόγησης). Πρόκειται για νέες φρικαλεότητες, εντελώς ενδεικτικά: 1) Υπογραφή «συμβολαίου απόδοσης» ανάμεσα στον Υπουργό Οικονομικών και τον επικεφαλής της Αρχής Εσόδων. 2) Συγχώνευση των μηχανισμών είσπραξης του ΕΦΚΑ και της ΑΔΑΕ. 3) «Ανεξάρτητος» ελεγκτής των πληρωμών του Δημοσίου. 4) «Εξορθολογισμός» (μείωση) των δαπανών σε υγεία, κοινωνικά επιδόματα, ασφάλιση (νέα μείωση συντάξεων) και γενικά «προνόμια». 5) Αναλυτική περιγραφή των κινήσεων ολοκλήρωσης του ξεπουλήματος σε ενέργεια, ύδρευση, υποδομές κ.λπ. 6) Νέα «κινητικότητα» στο Δημόσιο. Και βέβαια τα επόμενα αντιδραστικά «Εργασιακά» (βλ. ΕΠ Ιουνίου), η «**Απλοποίηση Εργατικής Νομοθεσίας**»!

Πορεία προς την έκρηξη

Τον Οκτώβριο, αρχίζοντας η 3^η Αξιολόγηση, τα παραπάνω θα εμπλουτιστούν ακόμα χειρότερα για τον ελληνικό λαό. Η «διάσωση» του ελληνικού καπιταλισμού μέσω της διασωλήνωσης στον μνημονιακό δανεισμό εξαντλήθηκε πια. Το καθεστώς **Αποικίας Χρέους** επισημοποιείται, επιχειρείται να επιβληθεί αδιασάλευτα για δεκαετίες, καταστρέφοντας κάθε οικονομικό και κοινωνικό δικαίωμα, ενταφιάζοντας κάθε δυνατότητα του ελληνικού λαού να έχει φωνή και μέλλον.

Το ουσιαστικό πρόβλημα δεν είναι η οποιαδήποτε πλασματική «βιωσιμότητα» του χρέους, αλλά η καταστροφική συρρίκνωση του παραγωγικού συστήματος, η έκρηξη του ιδιωτικού χρέους «όλων προς όλους», ο καταποντισμός του ελληνικού καπιταλισμού στον διεθνή καταμερισμό εργασίας - η αγιάτρευτη κρίση **του καπιταλιστικού συστήματος** στην Ελλάδα. Τα παραμύθια για «ανάπτυξη» και... «συμπιεσμένα ελατήρια» καταρρέουν, έχουμε μπροστά πολλά χρόνια ύφεσης και πτώσης της οικονομίας, κοινωνικής βαρβαρότητας, πτωχευμένων δεκαετιών για το βιοτικό επίπεδο του ελληνικού λαού.

Η ελληνική μπουρζουαζία, βυθισμένη σε ιδεολογική και πολιτική παρακμή, μόνο θέλει (προσκολλημένη στους Ευρωπαίους και Αμερικάνους ιμπεριαλιστές) να διαιωνίσει αυτή τη θλιβερή αλλά **αρπακτική διαχείριση**, παρασιτώντας πάνω στη δυστυχία του ελληνικού λαού, στηριζόμενη σε μια βαθιά αντιδημοκρατική αναδίπλωση. Όλα αυτά μέσα σε μια ΕΕ σε αποσύνθεση, σε μια περιοχή που αποσταθεροποιείται και εκρήγνυται διαρκώς.

Ο θίασος του ΣΥΡΙΖΑ/Τσίπρα ελπίζει στα σενάρια «εθνικής συνεννόησης» και άρχισε τα σαλιαρίσματα προς το «προοδευτικό» ΠΑΣΟΚ. Ο έτερος πρωταγωνιστής του μνημονιακού κοινοβουλευτικού θιάσου, η ΝΔ του Κυριάκου, υπενθυμίζει την αξίωση να κυβερνήσει ξανά, όταν εξαντληθούν οι υπηρεσίες του Τσίπρα προς το καθεστώς και το επιτρέψουν οι ιμπεριαλιστές. Είναι όλοι **ανίκανοι, δοσίλογοι, τυχοδιώκτες, επικίνδυνοι**. Εργαζόμενοι, άνεργοι, φτωχά λαϊκά στρώματα και νεολαία πρέπει χωρίς χρονοτριβή να κινηθούν για την ανατροπή τους, να ξεσηκωθούν και να τους σαρώσουμε...

ΜΕΤΡΑ, ΝΕΑ ΜΕΤΡΑ, ΚΙ ΑΛΛΑ ΜΕΤΡΑ!

Η αθλιότητα της συμμορίας του Τσίπρα δεν έχει τελειωμό! Με μοναδικό σκοπό να παραμείνουν για λίγο ακόμη στην εξουσία, εκτελούν δουλικά κάθε απαίτηση των δανειστών-τοκογλύφων, ψηφίζοντας συνεχώς νέα αντεργατικά-αντιλαϊκά μέτρα. Έτσι, μόλις δύο εβδομάδες μετά την ψήφιση των μέτρων για τη 2η αξιολόγηση, ουσιαστικά του 4ου μνημονίου, κατέθεσαν και ψήφισαν στις 9 Ιούλη δέσμη τροπολογιών/νέων μέτρων (τα εναπομείναντα προαπαιτούμενα της δεύτερης αξιολόγησης).

Μάλιστα, αυτή τη φορά ξεπέρασαν κάθε προηγούμενο καθώς οι παραπάνω τροπολογίες συμπεριλήφθηκαν, με τη διαδικασία μάλιστα του κατεπείγοντος, σε άσχετο νομοσχέδιο για την αλιεία, εξευτελιζοντας και τους κοινοβουλευτικούς θεσμούς τους, τους οποίους με πάθος υπερασπίζονται.

Οι προαπαιτούμενες ρυθμίσεις, των υπουργείων Εργασίας, Εσωτερικών, Οικονομικών και Δικαιοσύνης, αφορούν:

► **Εργασιακά:** Οριστικοποίηση της κατάργησης των κλαδικών συλλογικών συμβάσεων, με τη συνέχιση αναστολής των δύο βασικών αρχών που διέπουν το καθεστώς συλλογικών διαπραγματεύσεων: της επεκτασιμότητας και της αρχής της ευνοϊκότερης ρύθμισης (που είχαν τεθεί σε αναστολή με τον νόμο 4024/2011). Στην τροπολογία που κατατέθηκε αναφέρει ρητά ότι η αναστολή θα λήξει υπό την προϋπόθεση «επιτυχούς ολοκλήρωσης του προγράμματος», δηλαδή αν και εφόσον συμφωνήσουν οι δανειστές, τον Δεκέμβρη του 2021(!) και όχι τον Αύγουστο του 2018, όπως αρχικά όριζε το νομοσχέδιο και διαβεβαίωναν όλα τα κυβερνητικά στελέχη. Η τροπολογία αυτή απαιτήθηκε, όπως προκύπτει από τα πρακτικά του τελευταίου Eurogroup, από τον εκπρόσωπο του ΔΝΤ, Πολ Τόμσεν, που έθεσε θέμα διαφωνίας του Ταμείου!

► **Συντάξεις:** «Πάγωμα» μέχρι το 2022 κάθε αύξησης στις συντάξεις. Με την τροπολογία αυτή, που «παγώνει» για έξι χρόνια τις συντάξεις (και όχι για πέντε, όπως προέβλεπε το 4ο μνημόνιο), η κυβέρνηση υφαρπάζει περίπου άλλο 1,2 δισ ευρώ από τους συνταξιούχους (συν τα 2,2 δισ ευρώ μέχρι το 2019). Παράλληλα, στην ίδια τροπολογία, το υπουργείο Εργασίας επιχειρεί να «δέσει νομικά» τις περικοπές που έρχονται το 2019. Δικαιολογεί τις παρεμβάσεις στον νόμο Κατρούγκαλου (ν.4387/2016) με επιχειρήματα που άπτονται της διεθνούς νομολογίας. Έτσι, επιδιώκει να «θωρακίσει» τις μειώσεις στη συνταξιοδοτική δαπάνη κατά 1% του ΑΕΠ (που συμφωνήθηκε να πραγματοποιηθούν το 2019) και μεταφράζονται σε περικοπές στις συντάξεις έως 18% μέσω της κατάργησης της προσωπικής διαφοράς.

► **Φορολογία:** Ουσιαστικά ψηφίστηκε η επιβολή της μείωσης του αφορολόγητου από το 2019 και όχι το

2020. Για να μη συμβεί το παραπάνω θα πρέπει να επιτευχθούν οι στόχοι, κάτι που φαντάζει αδύνατο. Με τον τρόπο αυτό εφηύραν έναν εύσχημο τρόπο προκειμένου να υφαρπάξουν άλλα περίπου 2 δισ ευρώ από τους φορολογουμένους!

► **Πλειστηριασμοί:** Αλλαγή στους όρους λειτουργίας των ηλεκτρονικών συστημάτων πλειστηριασμού και σε τροποποίηση διατάξεων του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, το οποίο πρακτικά σημαίνει ακόμη μεγαλύτερη διευκόλυνση στην αρπαγή κατοικιών, η οποία το επόμενο διάστημα θα πάρει μεγάλες διαστάσεις.

Οι νέες απαιτήσεις των δανειστών-τοκογλύφων έως το τέλος του προγράμματος

Κανείς δεν πιστεύει πλέον τους επαγγελματίες ψεύτες, βουλευτές των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, τρεις μέρες μετά την ψήφιση των παραπάνω τροπολογιών! (π.χ. ο εισηγητής του ΣΥΡΙΖΑ, Σταύρος Αραχωβίτης, για τις τροπολογίες επισήμαινε ότι «η νομοθέτηση των τροπολογιών αποτελεί ένα τελευταίο βήμα προκειμένου να ολοκληρωθεί η λίστα με τα προαπαιτούμενα σημεία για την ολοκλήρωση της αξιολόγησης. Μετά το σημείο αυτό, η ελληνική πλευρά θα έχει πλέον εκπληρώσει τις υποχρεώσεις της σχετικά με τις απαιτήσεις του προγράμματος», ή η υπ. Εργασίας Αχτσιόγλου, σε συνέντευξη της επέμενε ότι η επαναφορά των συλλογικών διαπραγματεύσεων θα ξεκινήσει από τον Αύγουστο του 2018, κ.τ.λ.).

Επίσης, σύμφωνα με την έκθεση συμμόρφωσης της Κομισιόν, που εκδόθηκε αμέσως μετά την ολοκλήρωση της δεύτερης αξιολόγησης του 3ου προγράμματος, οι δανειστές απαιτούν **την υλοποίηση 113 προαπαιτούμενων**, έως και το β' τρίμηνο του 2018, ορίζοντας μάλιστα ένα ασφυκτικό χρονοδιάγραμμα που ξεκινάει άμεσα (από τα 113 συνολικά προαπαιτούμενα, τα 95 θα πρέπει να υλοποιηθούν μέσα στο 2017 στο πλαίσιο της 3ης και της 4ης αξιολόγησης!).

Τα πιο σημαντικά από αυτά αφορούν: α) την αλλαγή στον συνδικαλιστικό νόμο ώστε οι απεργίες να προκηρύσσονται με την υπερψήφιση από τουλάχιστον το 50% των μελών των σωματείων, τη λειτουργία του ΟΜΕΔ, τον «εξορθολογισμό» της εργασιακής νομοθεσίας, δηλαδή την ουσιαστική κατάργηση του συνδικαλιστικού νόμου (ν.1264) και ότι έχει απομείνει από τα εργασιακά-συνδικαλιστικά μας δικαιώματα, β) νέα αξιολόγηση και κινητικότητα στο δημόσιο που ανοίγει το δρόμο σε νέες απολύσεις, γ) αυξάνονται οι ώρες διδασκαλίας για τους δασκάλους και τους καθηγητές, δ) αλλάζουν κι άλλο, φυσικά προς το χειρότερο, οι όροι χορήγησης των αναπηρικών και των οικογενειακών επιδομάτων, ε) συνέχιση του ξεπουλήματος του εθνικού πλούτου μέσω ιδιωτικοποιήσεων (ΕΥΔΑΠ, ΕΥΑΘ κ.τ.λ.), στ) νέες αλλαγές στο καθεστώς του ΦΠΑ, άνοιγμα όσων επαγγελματιών παραμένουν ακόμη κλειστά κ.α.

Οι εκλογικές αναμετρήσεις, σε όποια χώρα κι αν γίνονται, λόγω της οξείας οικονομικής και πολιτικής κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος δίνουν αποτελέσματα που μεγαλώνουν τις ρωγμές του αστικού πολιτικού σκηνικού. Μετά την επικράτηση του Brexit στο δημοψήφισμα του Ιούνη του 2016, οι πρόωρες εκλογές στη Βρετανία στις 8 Ιούνη έφεραν ουσιαστικά μια ήττα του Συντηρητικού Κόμματος (τον Απρίλιο εμφανιζόταν με διαφορά 23% από τους Εργατικούς), καθώς έχασε την κοινοβουλευτική αυτοδυναμία και η αναζήτηση φόρμουλας για σχηματισμό κυβέρνησης δε φαίνεται να δίνει «στιβαρό» κυβερνητικό σχήμα. Στο μεταξύ, οι διαπραγματεύσεις με την ΕΕ για το Brexit ήδη ξεκίνησαν...

Τα αποτελέσματα

- Πα τις 650 έδρες του Κοινοβουλίου (χρειάζονται 326 έδρες για αυτοδυναμία) ψήφισε το 68,7% του εκλογικού σώματος. Έλαβαν:
- > **Συντηρητικό Κόμμα:** 42,4% και 318 έδρες από 331 (-13)
- > **Εργατικό Κόμμα:** 40% και 262 έδρες από 232 (+30)
- > **Φιλελεύθεροι Δημοκράτες:** 12 έδρες από 8
- > **Δημοκρατικό Ενωτικό Κόμμα Β. Ιρλανδίας:** 10 έδρες από 8.
- > **Σιν Φέιν Β. Ιρλανδίας:** 7 έδρες από 4.
- > **Ουαλοί Σοσιαλδημοκράτες:** 4 έδρες από 3.
- > **Πράσινοι:** 1 έδρα από 1.
- > **UKIP (ξενοφοβικό):** 0 έδρες από 1.

Η Τερέζα Μέι πήρε από τη βασι-

Εκλογές στη Μ. Βρετανία: Φόβος πολιτικού αδιεξόδου

λισσα την εντολή για σχηματισμό κυβέρνησης, ωστόσο το μόνο κόμμα που είναι κοντά στους Συντηρητικούς είναι το Δημοκρατικό Ενωτικό Κόμμα Β. Ιρλανδίας (ΔΕΚΙ), με τις 10 έδρες του οποίου μπορούν να σχηματίσουν αυτοδύναμη κοινοβουλευτική πλειοψηφία. Είναι το κατεξοχήν αντιδραστικό κόμμα της Β. Ιρλανδίας (φανατικός πολέμιος του IRA), που στο πρόγραμμά του αμφισβητεί την κλιματική αλλαγή και τη θεωρία της εξέλιξης των ειδών του Δαρβίνου! Παρά τις δυσκολίες, λόγω των απαιτήσεων του ΔΕΚΙ για «μαλακό» Brexit και κυρίως ενίσχυση της Β. Ιρλανδίας με μεγάλες επενδύσεις και φοροαπαλλαγή των επιχειρήσεων που δραστηριοποιούνται εκεί, στις 26 Ιούνη ανακοινώθηκε η συμφωνία των δύο κομμάτων.

Πριν ακόμα ανακοινωθεί η συμφωνία, η Μέι σχημάτισε κυβέρνηση μειοψηφίας και έκανε προγραμματικές δηλώσεις και ανακοίνωση υπουργών. Οι Συντηρητικοί απάλειψαν από το πρόγραμμά τους την κατάργηση των δωρεάν γευμάτων στα σχολεία, την περικοπή του επιδόματος θέρμανσης σε συνταξιούχους, τη χρηματοδότηση πρότυπων γυμνασίων και κάποια ακόμα που υποστήριζαν στην προεκλογική τους καμπάνια..

Επιμένουν όμως στο πάγωμα μισθών και τη σκληρή λιτότητα γενικά. Κατέθεσαν εννέα νομοσχέδια που θα

ελέγξουν το δίκαιο της χώρας σε σχέση με αυτό της ΕΕ και θα κάνουν τις ανάλογες προσαρμογές. Αφορούν την τροποποίηση 19.000 νόμων και γίνεται προσπάθεια από τους Συντηρητικούς αυτή η διαδικασία να γίνει από υπουργούς και δημόσιους λειτουργούς, χωρίς έγκριση του κοινοβουλίου!

Λόγω της περιπλοκότητας της κατάστασης και των κρίσιμων επιλογών που πρέπει να γίνουν, η κοινοβουλευτική πλειοψηφία θα δοκιμαστεί σύντομα. Η επιλογή να δοθεί εντολή σχηματισμού κυβέρνησης στον Τζέρεμι Κόρμπιν των Εργατικών είναι απευκταίο σενάριο για την αστική τάξη. Αν συμβεί, θα ενέχει σημαντικές πολιτικές αλλαγές, ωστόσο είναι και γι' αυτόν αδύνατο να σχηματίσει αυτοδύναμη κυβέρνηση, οπότε σε γενικές γραμμές οδηγούμαστε σε αδύναμες πολιτικά κυβερνήσεις, που θα δυναμιτίσουν την πολιτική κρίση.

Συστημική ανησυχία

Οι αντιθέσεις ανάμεσα στις μερίδες του βρετανικού κεφαλαίου, που μάχονται για το πώς θα γίνει το Brexit (άλλες κερδίζουν, άλλες χάνουν από αυτό) και τα συμφέροντά τους σε σχέση με τους ανταγωνιστές τους στην ΕΕ, που θα πρέπει να αποτυπωθούν στις διαπραγματεύσεις για το Brexit, ταλανίζουν το εσωτερικό και των δύο μεγάλων αστικών κομμάτων. Η Μέι

αμφισβητείται μετά την εκλογική αποτυχία από «δελφίνους», ενώ μέσα στο κόμμα άλλοι εκφράζονται υπέρ ενός «σκληρού» Brexit και άλλοι υπέρ ενός «μαλακού» (δηλαδή να παραμείνουν εντός ενιαίας αγοράς και τελωνειακής ένωσης). Ο Κόρμπιν αντέχει στο Εργατικό Κόμμα μετά το πολύ καλό εκλογικό αποτέλεσμα, όμως είναι ανοιχτή η αμφισβήτηση από την πλειοψηφία των βουλευτών, ενώ εκτός από τη γραμμή για «μαλακό» Brexit που εισηγείται ο Κόρμπιν, η δεξιά πτέρυγα μιλάει για ουσιαστική ακύρωση του Brexit!

Αυτό όμως που τρομάζει τις συστημικές δυνάμεις – περισσότερο και από την πολιτική αδυναμία των κομμάτων τους – είναι η λαϊκή συσπείρωση, ειδικά της νεολαίας, γύρω από το κοινωνικό πρόγραμμα του Κόρμπιν και οι κινήσεις (διαδηλώσεις οργής για τη δολοφονία δεκάδων ενοίκων εργατικών κατοικιών από πυρκαγιά λόγω χρήσης ακατάλληλων οικοδομικών υλικών για κερδοσκοπικούς λόγους, κάλεσμα συνδικάτων για κινητοποίηση ενάντια στο πρόγραμμα περικοπών της Μέι την 1^η Ιουλίου, επεισοδιακές διαδηλώσεις μετά τη δολοφονία νεαρού από αστυνομικούς) που δείχνουν ενεργοποίηση της αγγλικής εργατικής τάξης, μετά την ήττα της από τον Θατσερισμό τη δεκαετία του 1980 (η Θάτσερ είχε δώσει τη διαχείριση των εργατικών κατοικιών σε εταιρείες real estate!). Αυτές τις ανησυχίες εκφράζουν και δημοσιεύματα για τροτσκιστές συνδικαλιστές που σχεδιάζουν κλίμα κοινωνικής έντασης για να ανοίξουν τον δρόμο στον Κόρμπιν.

■ Α.Φ.

Γαλλία Εκλογές και νέα κυβέρνηση

Ολοκληρώθηκαν οι κοινοβουλευτικές εκλογές στην Γαλλία, των οποίων το αποτέλεσμα μαζί με την ανάδειξη του Μακρόν στην προεδρία σηματοδοτεί μία νέα περίοδο για τον γαλλικό καπιταλισμό και το εργατικό κίνημα της Γαλλίας.

Στον δεύτερο γύρο των προεδρικών εκλογών, που διεξήχθη στις 7 Μάη, αναδείχθηκε νικητής ο Εμμανουέλ Μακρόν με 66,1% και 20,7 εκ. ψήφους, ενώ η Μαρίν Λεπέν απέσπασε το 33,9%, δηλαδή 10,6 εκ. περίπου. Δώδεκα εκ. απείχαν και 4 εκ. ψήφισαν λευκό και άκυρο. Στις δε κοινοβουλευτικές εκλογές, στις 11 και 18 Ιούνη, νικητής αναδείχθηκε ο συνδυασμός του Μακρόν, Republique en Marche. Το μονοεδρικό σύστημα, με τις 577 συνολικά εκλογικές περιφέρειες ευνοεί τους μεγάλους εκλογικούς σχηματισμούς. Συγκεκριμένα, η Republique en Marche κέρδισε 306 έδρες, οι Ρεπουμπλικάνοι 112, το Modem 42 έδρες, το Σοσιαλιστικό Κόμμα 30, η Ανυπότακτη Γαλλία 17 έδρες, το Κομμουνιστικό Κόμμα Γαλλίας (P.C.F.) 10 έδρες και το Εθνικό Μέτωπο 8 έδρες. Η αποχή ήταν γιγάντια: Στο πρώτο γύρο ψήφισε το 48% και στο δεύτερο μόλις το 42,5%, ενώ στις λαϊκές συνοικίες και περιοχές η

αποχή ξεπερνούσε ακόμη και το 70%! Η αποχή, βέβαια, είναι ακόμα μεγαλύτερη, καθώς τα παραπάνω ποσοστά περιγράφουν μόνο την αποχή των εγγεγραμμένων στους εκλογικούς καταλόγους. Επιπλέον, τα λευκά και τα άκυρα ξεπερνούσαν το 4%.

Η άκρα αριστερά παρενέβη στις κοινοβουλευτικές εκλογές κυρίως μέσα από την εκλογική κάθοδο της Lutte Oungière, η οποία παρουσίασε υποψηφίους σε όλες σχεδόν τις εκλογικές περιφέρειες, κερδίζοντας 159,5 χιλιάδες ψήφους, δηλαδή 0,79%, ενώ το 2012 είχε κερδίσει 129,5 χιλιάδες ψήφους, δηλαδή 0,5%. Το NPA, παρουσίασε υποψηφίους μόνο σε 27 εκλογικές περιφέρειες, αποσπώντας 5,5 χιλιάδες ψήφους, ενώ το 2012 είχε κατέβει σε 366. Η εξαφάνιση του από τον εκλογικό χάρτη, μαζί με την δυσκολία και αμφιθυμία να παρουσιάσει υποψήφιο στις προεδρικές εκλογές είναι σημάδια μίας σοβαρής κρίσης. Η ίδια κρίση φανερώνεται στο αλαλούμ για την γραμμή που θα κρατούσε στις εκλογές: Παρά την κεντρική γραμμή για ψήφιση στον πρώτο γύρο των υποψηφίων της L.O, όπου δεν είχε δικό του υποψήφιο, εμφανίστηκαν τοπικά πολλές διαφορετικές γραμμές, από ψήφο στο ΚΚ Γαλλίας, στην Ανυπότακτη Γαλλία, ή γενικά στην “αριστερά

πέραν του Σοσιαλιστικού Κόμματος”. Τέλος, σε 63 περιφέρειες κατέβηκε το Ανεξάρτητο Εργατικό Δημοκρατικό Κόμμα (P.O.I.D.), κερδίζοντας 8,5 χιλιάδες ψήφους.

Η νέα κυβέρνηση που σχηματίστηκε, μετά τον δεύτερο γύρο των προεδρικών, με την συνεργασία της Republique en Marche και του MoDem, έχει πρωθυπουργό τον Εντουάρτ Φιλίπ. Υπουργός Οικονομικών ορίστηκε ο Μπρούνο Λε μέρ και υπουργός Δικαιοσύνης ο Φρανσουά Μπαϊρού. Ο υπουργός Εργασίας είναι πρώην διευθυντής ανθρωπίνων πόρων στο μεγάλο καπιταλιστικό όμιλο Danone, ενώ ο υπουργός Παιδείας είναι διευθυντής στο φημισμένο πανεπιστήμιο οικονομικών της γαλλικής ελίτ, την ESSEC. Πρόκειται για μία κυβέρνηση ακραία νεοφιλελεύθερη, αντεργατική, υπέρμαχος της Ε.Ε., μία κυβέρνηση του μεγάλου κεφαλαίου. Πολύ σύντομα, ήρθαν στην επιφάνεια σκάνδαλα, στα οποία ήταν μπλεγμένοι ο Φρανσουά Μπαϊρού, ο υπουργός Άμυνας και ο υπουργός Ευρωπαϊκών Υποθέσεων, οι οποίοι αναγκάστηκαν να παραιτηθούν.

Η νέα κυβέρνηση έχει ανακοινώσει και προετοιμάζει περαιτέρω μεταρρυθμίσεις στην εργατική νομοθεσία, συνε-

χίζοντας και εμβαθύνοντας τον αντεργατικό νόμο Ελ Κομρί. Στόχος της είναι η πλήρης ανατροπή όλου του εργασιακού μοντέλου που ισχύει στην Γαλλία. Πρόκειται για κήρυξη ενός αμείλικτου πολέμου στους εργαζομένους. Στο στόχαστρο της έχει θέσει, επιπλέον, και το ασφαλιστικό σύστημα και τις κοινωνικές παροχές. Τέλος, έχει ήδη προτείνει την δημιουργία κοινού Υπουργού Οικονομικών και κοινού Προϋπολογισμού της Ευρωζώνης, ενισχύοντας έτσι την αντεπαναστατική, αντεργατική Ευρωπαϊκή Ένωση.

Πολύ σύντομα, οι εργαζόμενοι και η νεολαία της Γαλλίας θα βρεθούν ενώπιον γιγάντιων επιθέσεων στα κοινωνικά και πολιτικά τους δικαιώματα. Εκρήξεις και οι σκληροί αγώνες θα γεννηθούν χωρίς αμφιβολία. Θα πρέπει όμως να εξοπλιστούν με τα κατάλληλα εργαλεία, για να μπορέσουν να αμυνθούν στοιχειωδώς, πόσω μάλλον για να νικήσουν στην επερχόμενη σκληρότατη σύγκρουση, και κυρίως με ένα επαναστατικό μαρξιστικό εργατικό κόμμα.

Κατάρ

Η απομόνωση του Κατάρ, προάγγελος μεγάλης περιφερειακής σύγκρουσης

■ Κώστας Δικαίος

Το Κατάρ είναι ένα εμιράτο πάνω σε μια μικροσκοπική χερσόνησο της ερήμου στον Περσικό Κόλπο το οποίο ήταν πάντα υποτέλες στην Σαουδική Αραβία. Το 1995 όμως άρχισε να κάνει εξαγωγές Υδροποιημένου Φυσικού Αερίου (ΥΦΑ) από το μεγαλύτερο κοιτάσμα του κόσμου, το North Field, το οποίο μοιράζεται με το σιίτικό Ιράν, τον αιώνιο αντίπαλο της σουνιτικής Σαουδικής Αραβίας! Το αποτέλεσμα για τα οικονομικά του Κατάρ ήταν παρόμοιο με τον τεράστιο πλούτο που έχει συσσωρεύσει από τις αρχές του 20^{ου} αιώνα η Σ. Αραβία από το αργό πετρέλαιο. Το χρήμα που έρευνε μεταμόρφωσε το Κατάρ στο πιο πλούσιο κράτος παγκοσμίως με όρους κατά κεφαλήν ΑΕΠ (138.480 δολάρια τον χρόνο ανά κάτοικο), καθώς το εμιράτο των 2,7 εκατ. ανθρώπων έγινε ο μεγαλύτερος εξαγωγέας ΥΦΑ στον κόσμο. Αυτή η εστιασμένη παραγωγή ΥΦΑ ξεχώρισε το Κατάρ από τους άλλους πετρελαιοπαραγωγούς γείτονες, αφού είναι απαλλαγμένη από την εμπλοκή και την πολιτική πίεση του ΟPEC, του πετρελαιοκαρτέλ στο οποίο κυριαρχεί η Σ. Αραβία. Ο πλούτος του φυσικού αερίου του έδωσε την δυνατότητα να παίξει ένα ολόενα και πιο αυτόνομο ρόλο και να ξεφύγει από την κυριαρχία της Σ. Αραβίας. Τις τελευταίες δυο δεκαετίες το Κατάρ έγινε ο μεγαλύτερος παραγωγός ΥΦΑ στην περιοχή, με μόνο την ρωσική Gazprom να μπορεί να ανταγωνιστεί την επιρροή του στις εξαγωγές ΥΦΑ.

Η οικονομική δύναμη έφερε την επιδίωξη να εξαπλωθεί και η πολιτική του επιρροή, ο πλούτος από το φυσικό αέριο του επέτρεψε να αναπτύξει εξωτερικές πολιτικές που ενόχλησαν πλήρως τα άλλα καθεστώτα του Κόλπου. Στην Συρία αρχικά χρηματοδότησε την σουνιτική Συριακή αντιπολίτευση συμπεριλαμβανομένου του Ισλαμικού Κράτους, ενάντια στον αλεβίτη Ασαντ σύμμαχο του Ιράν και των Ρώσων. Στόχος ήταν να εκδιωχτούν οι Ρώσοι και να περάσει από την Συρία ο αγωγός Trans-Syria, που θα έδινε διέξοδο στο ΥΦΑ του Κατάρ προς την Μεσόγειο και την Ευρώπη. Όταν όμως ο συσχετισμός δύναμης σταθεροποιήθηκε υπέρ των Ρώσων, το Κατάρ προτίμησε να διαφοροποιήσει την πολιτική του και να επενδύσει 2,7 δις δολάρια στην Ρωσική Rosneft Oil, παρά το γεγονός ότι φιλοξενεί την μεγαλύτερη αεροπορική βάση των ΗΠΑ στην περιοχή. Αυτή η «αλλαγή» υποστηρίχτηκε και από την ανάγκη να προωθήσει μια περιφερειακή πολιτική δέσμευσης με το Ιράν για να εξασφαλίσει την πηγή του πλούτου του. Με λίγα λόγια η προοπτική να γίνει το Κατάρ πολύ πιο ενεργός υποστηρικτής του άξονα Ρωσία-Συρία-Ιράν κατατρόμαξε τα καθεστώτα του κόλπου και τις ΗΠΑ.

Παράλληλα το Κατάρ προώθησε την υποστήριξη των Αδελφών Μουσουλμάνων στην Αίγυπτο πριν το πραξικόπημα, αλλά και μετά από αυτό, οι οποίοι αν και είναι σουνίτες αποτελούν θανάσιμους αντιπάλους της Σ. Αραβίας, την Χαμάς στη Λωρίδα της Γάζας, τις μειονότητες των σιτών Κατίφ στην Σ. Αραβία και το Μπαχρέιν (οι οποίες στηρίζονται από το Ιράν) και τις ένοπλες παρατάξεις σε Λιβύη και Συρία, που αντιτίθενται στα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα (ΗΑΕ) και την Σ. Αραβία. Τέλος το φυσικό αέριο πλήρωσε επίσης για ένα παγκόσμιο τηλεοπτικό δίκτυο, το Al Jazeera, με μεγάλη επιρροή στον αραβικό κόσμο που ασκεί έντονη κριτική στα

καταπιεστικά-αναχρονιστικά καθεστώτα της Μέσης Ανατολής με ένα δημαγωγικό και επιλεκτικό τρόπο βέβαια ώστε να υποστηρίζονται οι πολιτικές σκοπιμότητες του καθεστώτος του Κατάρ. Επομένως, οι λόγοι για την επιβολή του εμπάργκο από την Σ. Αραβία, την Αίγυπτο, το Μπαχρέιν και τα ΗΑΕ ήταν πολλοί και στοχεύουν στην ευθυγράμμιση και την υποταγή του Κατάρ στην πολιτική της Σ. Αραβίας. Θα ακολουθήσουν η Υεμένη, όπου η Σ. Αραβία έχει καταδικάσει σε λιμό 7 εκατομμύρια Χουθι, που αντιστέκονται και υποστηρίζονται από το Ιράν, το καθεστώς που υποστηρίζεται από τους Ιμπεριαλιστές στη Λιβύη και οι Μαλβίδες.

Δεν χρειάζεται να πούμε ότι οι κατηγορίες για στήριξη της τρομοκρατίας αποτελούν απλά το παραπέτασμα καπνού, όχι γιατί δεν υπάρχει εμπλοκή του Κατάρ στην λεγόμενη τζιχαντιστική τρομοκρατία, αλλά γιατί η Σ. Αραβία είναι γνωστό ότι αποτελεί μακράν τον πρώτο χορηγό του πιο ακραίου Ισλάμ όπου της. Βέβαια οι μοναρχίες του κόλπου δεν θα τολμούσαν να κινηθούν αν δεν είχαν την στήριξη των αμερικανών ιμπεριαλιστών από τους οποίους εξαρτάται η ίδια τους η ύπαρξη. Η επίσκεψη Τραμπ στην Σ. Αραβία και η ανοιχτή επίκληση «σε όλα τα έθνη με συνείδηση» να απομονώσουν το Ιράν, έδωσε το πράσινο φως για τις εξελίξεις. Η πολιτική Τραμπ στοχεύει στην αμφισβήτηση της συμφωνίας για τα πυρηνικά με το Ιράν που είχε προωθήσει ο Ομπάμα και να εγκαταστήσει μια πολιτική ρήξης μεταξύ σουνιτικού και σιιτικού τόξου, αλλά και αντιπαράθεσης με τους περιφερειακούς παίκτες που «αμφισβητούν» την πρωτοκαθεδρία των ΗΠΑ (Τουρκία, Κατάρ, Συρία, Ιράκ). Ο στόχος μοιάζει να είναι η επικράτηση ενός ατελειώτου κυνηγιού εξοπλισμών, που θα ενισχύσει το λόμπι των αμερικανικών βιομηχανιών όπλων (ήδη πούλησε όπλα αξίας 110 δις στη Σ. Αραβία) και θα ικανοποιήσει το εβραϊκό λόμπι που δεν αποδέχτηκε ποτέ την πολιτική Ομπάμα. Ωστόσο οι ανισορροπίες που προκαλούν αυτές οι εξελίξεις είναι πολλές: το Ιράκ ελέγχεται από δυνάμεις φιλοϊρακικές, που μάχονται το ΙΚ με την βοήθεια των αμερικανικών αεροπλάνων που απογειώνονται από το Κατάρ!! Οι Τούρκοι που διατηρούν στρατιωτική βάση στο Κατάρ έκαναν κοινά γυμνάσια και διακήρυξαν ότι θα στείλουν 3000 στρατιώτες και θα καλύψουν όλες τις ανάγκες ανεφοδιασμού της χώρας. Το Κατάρ στράφηκε άμεσα στην Ρωσία και το Ιράν για ενίσχυση. Οι Γερμανοί ιμπεριαλιστές διακήρυξαν ότι «μια τέτοια Τραμποποίηση των σχέσεων στην περιοχή που σε κάθε περίπτωση συνταράσσεται από κρίσεις είναι ιδιαίτερα επικίνδυνη». Για αυτό και δεν είναι τυχαίο που δηλώσεις αξιωματούχων των ΗΠΑ αμφισβητούν ή υποβαθμίζουν ακόμα και αναρτούν την πολιτική Τραμπ, κάνοντας καθαρό ότι υπάρχει μια διένεξη στο εσωτερικό της άρχουσας τάξης των ΗΠΑ. Πάντως υπέρ της πολιτικής Τραμπ συνηγορεί το γεγονός ότι μια κρίση στην περιοχή θα αποτελέσει πλήγμα στα σχέδια της Κίνας για την προώθηση του Νέου Δρόμου του Μεταξιού από ξηράς και θάλασσας που αποτελεί προϋπόθεση για την παραπέρα επέκτασή της.

στον κόσμο...

ΚΟΛΟΜΒΙΑ

Νίκη για τους εκπαιδευτικούς στην Κολομβία μετά από 37 μέρες απεργίας! Οι εκπαιδευτικοί συνέχισαν την απεργία (δες προηγούμενο φύλλο της Ε.Π.) και τις συγκρουσιακές διαδηλώσεις μέσω του πανεθνικού τους συνδικάτου Fecode και η κυβέρνηση εξαναγκάστηκε σε ικανοποίηση των αιτημάτων τους. Η συμφωνία περιλαμβάνει χρηματοδότηση για την διατήρηση και επισκευή των σχολικών μονάδων (που σε ορισμένες περιπτώσεις δεν είχαν ούτε ρεύμα), 30.000 νέες αίθουσες διδασκαλίας, σχολικά γεύματα για τους μαθητές σε όλη την χώρα και αύξηση των μισθών έως και 15% μέχρι το 2020.

ΟΥΡΟΥΓΟΥΑΗ

Εικοσιτετράωρη απεργία πραγματοποιήθηκε στις 21 Ιούλη στην Ουρουγουάη ενόψει της συζήτησης για τον νέο προϋπολογισμό. Στην απεργία συμμετείχε ο δημόσιος τομέας ενώ είχε προκηρυχτεί στάση εργασίας και στον ιδιωτικό. Οι εκπαιδευτικοί πρωτοστάτησαν και σε αυτήν την χώρα της Λατινικής Αμερικής, έχοντας σχεδόν ίδια αιτήματα με τους συναδέλφους τους στην Κολομβία. Τα αιτήματα των εργαζομένων αφορούσαν την τήρηση των συλλογικών συμβάσεων, τις δημόσιες επενδύσεις, την αύξηση των δαπανών για την παιδεία στο 6% του ΑΕΠ και για την έρευνα στο 1% και, τέλος, την εργασιακή ασφάλεια στους χώρους εργασίας. Τα συνδικάτα καταγγέλλουν την κυβέρνηση, η οποία δεν προσήλθε σε διάλογο πριν την κατάθεση του προϋπολογισμού, και απαιτούν την εφαρμογή των προεκλογικών εξαγγελιών.

ΑΪΤΗ

Σε κινητοποιήσεις προχώρησαν οι εργαζόμενοι στα εργοστάσια κλωστοϋφαντουργίας το δεκαήμερο 19-29 Μάη. Οι εργάτες ζήτησαν αύξηση του ημερομισθίου τους στα 12,5 δολάρια (από 4,5 που είναι σήμερα), τήρηση του οκταώρου, γέυμα και μεταφορά από την εταιρία και επιδότηση κατοικίας. Οι διαδηλώσεις συγκέντρωσαν πάνω από 18.000 εργαζόμενους και οργανώθηκαν σε μεγάλο βαθμό από την PLASIT-BO, μια ένωση ανεξάρτητων σωματείων κλωστοϋφαντουργίας σε όλη την χώρα. Κατά την προπαγάνδη των κινητοποιήσεων, τουλάχιστον 40 συνδικαλιστές απολύθηκαν από τα εργοστάσια που ανήκουν κυρίως από πολυεθνικές επιχειρήσεις αμερικανικών συμφερόντων. Στις 19, 20, και 22 του μηνός, οι εργοστασίστες ανέστειλαν την λειτουργία, ενώ σε μια περίπτωση η αστυνομία μπλόκαρε την έξοδο σε εργάτες που ήθελαν να ενωθούν με την πορεία και σε άλλη, η εργοδοσία κλείδωσε μέσα τους εργάτες χωρίς να καταφέρει ωστόσο να τους συγκρατήσει. Η αστυνομία χτύπησε άγρια τις διαδηλώσεις με δακρυγόνα, πλαστικές σφαίρες και αύρες, με αποτέλεσμα τον σοβαρό τραυματισμό μιας εργαζόμενης. Ο αγώνας μπορεί να καταλάγισε αλλά μόνο ηρεμία δεν προμηνύεται καθώς στην Αϊτή το 50% ζει κάτω από τα όρια της φτώχειας (το 1/4 του πληθυσμού ζει σε ακραία φτώχεια), η ανεργία φτάνει το 40% και η αμερικανοκίνητη κυβέρνηση μόλις πρόσφατα επέβαλλε βαριά φορολογία στους εργαζόμενους της χώρας, οι οποίοι το τελευταίο διάστημα βγαίνουν με κάθε ευκαιρία στους δρόμους και οργανώνονται.

Η.Π.Α.

Στις 23-24 Μάη, με διαδηλώσεις σε πολλές πόλεις «γιορτάστηκαν» τα πέντε χρόνια δράσης του «Κινήματος για 15 δολάρια» (ως κατώτατο ωρομίσθιο). Επίκεντρο όμως των κινητοποιήσεων ήταν οι δρόμοι του Σικάγο γιατί εκεί πραγματοποιούνταν η ετήσια συνάντηση των μετόχων της McDonald's. 2.500 διαδήλωσαν, παρά την βροχή, για να καταγγείλουν τους μισθούς πείνας και την μεγάλη φορολογία, και είχαν την υποστήριξη πολλών εργαζομένων από άλλους κλάδους.

ΒΕΛΓΙΟ

Πενήντα χιλιάδες διαδηλωτές από Βέλγιο, Ολλανδία και Γερμανία έφταξαν μια ανθρώπινη αλυσίδα 90 χιλιομέτρων ενάντια στην πυρηνική ενέργεια. Η αλυσίδα ξεκινούσε από τον πυρηνικό σταθμό Tihange στο ανατολικό Βέλγιο και διαμέσου Λιέγης και Μάαστριχτ κατέληγε στη γερμανική πόλη Εξ λα Σαπέλ. Οι διαδηλωτές απαίτησαν το σταμάτημα της λειτουργίας δύο πυρηνικών εργοστασίων του Βελγίου (Tihange και Doel) που βρίσκονται στην περιοχή, είναι απαρχαιωμένοι και αποδεδειγμένα υπάρχει μεγάλος κίνδυνος τεράστιου πυρηνικού ατυχήματος. Η κυβέρνηση ωστόσο του Βελγίου καλύπτει το 39% των αναγκών σε ηλεκτρική ενέργεια από τα πυρηνικά εργοστάσια και δεν φαίνεται να λογαριάζει τις καταστροφικές συνέπειες για εκατομμύρια ανθρώπους.

Το κίνημα της «Προλέτκουλτ» και η στάση του Μπολσεβίκικου Κόμματος

Στη δίνη των πρώτων χρόνων της σοσιαλιστικής επανάστασης, μ' ένα τεράστιο κοινωνικό - πολιτισμικό πείραμα να λαμβάνει χώρα σε συνθήκες εμφυλίου πολέμου¹ και τους επαναστάτες-καλλιτέχνες να πειραματίζονται σε όλο το φάσμα της καλλιτεχνικής δημιουργίας, συμμετέχοντας παράλληλα στον ταξικό πόλεμο, εμφανίζεται το κίνημα της «Προλέτκουλτ» (λέξη που διαμορφώνεται από τα αρχικά των λέξεων Προλεταριακή Κουλτούρα). Το κίνημα της «Προλέτκουλτ» αγκαζάρει καλλιτέχνες απ' όλες τις τέχνες και μάλιστα, απ' τους πιο πρωτοπόρους. Κεντρικό τους ζήτημα είναι ότι: «η οικοδόμηση του σοσιαλιστικού πολιτισμού πρέπει να γίνει σε «παρθένο» έδαφος, από καινούριες μόνο δυνάμεις και χωρίς καμιά επαφή με την παλιά κουλτούρα, που θα μπορούσε να ασκήσει μολυντική και αποσυνθετική επίδραση στη διαμόρφωση του καινούριου πολιτισμού»².

Απέναντι σε αυτή τη στάση, η ηγεσία των Μπολσεβίκικων απαντά, προσπαθώντας να «εξηγήσει υπομονετικά» (Λένιν) ότι η νέα κουλτούρα της ανθρωπότητας στη σοσιαλιστική / κομμουνιστική κοινωνία θα είναι πανανθρώπινη και όχι απλώς προλεταριακή κουλτούρα.

Ο Λένιν στο λόγο του «Για τον Προλεταριακό Πολιτισμό» τον Οκτώβρη του 1920 γράφει: «Ο μαρξισμός απόκτησε την κοσμοϊστορική σημασία του σαν ιδεολογία του επαναστατικού προλεταριάτου, γιατί δεν απόρριψε καθόλου τις πολυτιμότερες κατακτήσεις της αστικής εποχής, αλλά αντίθετα αφομοίωσε και επεξεργάστηκε ό,τι το πολύτιμο είχε να παροσιάσει μέσα σε δυο χιλιάδες και πλέον χρόνια η ανάπτυξη της ανθρώπινης σκέψης και του πολιτισμού. Μόνο η παραπέρα δουλειά πάνω σ' αυτή τη βάση και σ' αυτήν ακριβώς την κατεύθυνση, που θα εμπνέεται από την πρακτική

1. Βλ. αναλυτικά για τις απαρχές του ρωσικού εμφυλίου: Βικτόρ Σερζ «Έτος ένα της Ρωσικής Επανάστασης», εκδόσεις Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο, Αθήνα 2017 και για την εξέλιξη του πολέμου, την οργάνωση του Κόκκινου Στρατού και τις μάχες που δόθηκαν από το 1918 - 1923: Leon Trotsky "Military Writings", vol. 1-5, New Park publications, London, 1979.

2. «Σοσιαλισμός και Κουλτούρα», πρόλογος - επιμέλεια Αντώνης Βογιάζος, τ. Α', σελ. 19, εκδ. Θεμέλιο, Αθήνα, 1979.

πείρα της δικτατορίας του προλεταριάτου, σαν τελευταίας πάλης ενάντια σε κάθε εκμετάλλευση, μπορεί να θεωρηθεί σαν ανάπτυξη του πραγματικού προλεταριακού πολιτισμού»³.

Ο Λέον Τρότσκι, με τη σειρά του, στο σημαντικό έργο «Λογοτεχνία και Επανάσταση», γράφει: «Για το

άμεσο μέλλον, το κύριο καθήκον της προλεταριακής διανοήσης δεν βρίσκεται στην αφηρημένη έννοια μιας καινούριας κουλτούρας, για την οποία δεν υπάρχουν ακόμα οι βάσεις, αλλά στην πιο συγκεκριμένη πολιτιστική εργασία: να βοηθήσει συστηματικά, προγραμματισμένα και βέβαια, με πνεύμα κριτικό, τις καθυστερημένες μάξες να αφομοιώσουν τα απαραίτητα στοιχεία της υπάρχουσας κουλτούρας. Δεν μπορεί να δημιουργήσει κανείς μια ταξική κουλτούρα πίσω από τις πλάτες της τάξης. (...) Όροι όπως «προλεταριακή λογοτεχνία» και «προλεταριακή κουλτούρα» είναι επικίνδυνοι για το γεγονός ότι συμπιέζουν τεχνητά το πολιτιστικό μέλλον μέσα στο στενό πλαίσιο του παρόντος. (...) Ας συμφωνήσουμε ότι «Προλέτκουλτ» σημαίνει «πολιτιστική δράση του προλεταριάτου», δηλαδή μανιασμένη πάλη για το ανέβασμα του πολιτιστικού επιπέδου της εργατικής τάξης. Στ' αλήθεια, η σπουδαιότητα του «Προλέτκουλτ» δεν πρόκειται να λιγοστέψει ούτε κατά ένα γιώτα μ' αυτή την ερμηνεία»⁴.

Η διαλεκτική στάση της ηγεσίας του Κομμουνιστικού Κόμματος απέναντι στο κίνημα της «Προλέτκουλτ», που συνδύαζε την υπομονετική εξήγηση με την κριτική και την υποστήριξη στις δημιουργικές πλευρές του κινήματος, συντέλεσε στη δημιουργία ενός ζωντανού και αξιοθαύμαστου πολιτιστικού κινήματος μέσα στην εργατική τάξη. Τα Προλέτκουλτ έγιναν τελικά μια μαζική μορφωτική/πολιτιστική οργάνωση με 300 περίπου παραρτήματα και σχεδόν μισό εκατομμύριο μέλη, διεισδύοντας ακόμα και σε χώρους όπου οι κομματικές οργανώσεις ήταν σχεδόν ανύπαρκτες. Εξέδιδαν εφημερίδες, περιοδικά, και βιβλία, διέθεταν ένα ολόκληρο δίκτυο από λέσχες, σχολές, θεατρικά εργαστήρια, όπου καλλιεργούνταν πρωτότυπες μορφές ερασιτεχνικής δημιουργίας των εργατών, όπως οι μαζικές απαγγελίες, οι παραστάσεις σε ανοιχτούς χώρους, οι εργατικές χορωδίες κλπ⁵.

Στα πλαίσια αυτά, τον Νοέμβριο του 1918 και ως μέρος της «Προλέτκουλτ», δημιουργήθηκε το πρώτο τρένο «Αγκίτ

3. Β.Ι. Λένιν, Άπαντα, τ. 41, σελ. 337, εκδ. Σύγχρονη Εποχή.

4. Λέον Τρότσκι, Λογοτεχνία και Επανάσταση, σελ. 156-165, μτφ. Λ. Μιχαήλ, εκδ. Παρασκήνιο, Αθήνα, 2003.

5. «Σοσιαλισμός και Κουλτούρα», ό.π., σελ. 25.

Οκτωβριανή Επανάσταση και Τέχνη

■ Σάββας Στρούμπος

Η Εργατική Πάλη ευχαριστεί τον σύντροφο Σάββα Στρούμπο για το άρθρο, «Οκτωβριανή Επανάσταση και Τέχνη», που μας έδωσε για δημοσίευση. Σε αυτό το φύλλο της ΕΠ δημοσιεύουμε το δεύτερο και τελευταίο μέρος του άρθρου. Ευχαριστούμε για την ευγενική προσφορά του συντρόφου.

- Προπ» (αγκιτάσιας και προπαγάνδας) για να βοηθήσει στην άνοδο του πολιτιστικού επιπέδου της υπαίθρου. Οι λαμαρίνες αυτών των τρένων ήταν ζωγραφισμένες από ζωγράφους της πρωτοπορίας όπως οι Ρόντσενκο και Λιζίνσκι και στολισμένες με στίχους του Μαγιακόφσκι. Τα τρένα της «Αγκίτ - Προπ», στις στάσεις που έκαναν, οργάνωναν συγκεντρώσεις και πρόβαλλαν ταινίες και «επίκαιρα» της εποχής σε ανθρώπους που δεν είχαν δει ποτέ κινηματογράφο. Επιβάτες σ' αυτά ήταν και εκατοντάδες νεαροί κάμεραμεν, οι οποίοι έκαναν λήψεις υπό την καθοδήγηση κυρίως του φουτουριστή κινηματογραφιστή Τζίγκα Βερτόφ. Σ' αυτόν οφείλεται και το ένα από τα δύο βασικότερα ρεύματα του σοβιετικού κινηματογράφου, ο «Κινηματογράφος-Μάτι». Αυτοί οι πειραματισμοί και οι συζητήσεις οδήγησαν το 1923 ως την εφεύρεση του ντοκιμαντέρ⁶.

Ο σοσιαλιστικός ρεαλισμός

Με το πέρασμα στη δεκαετία του '30, την ένταση της απομόνωσης της ΕΣΣΔ, τα εσωτερικά προβλήματα να εντείνονται και τους ναζί να ανεβαίνουν στην κυβέρνηση στη Γερμανία, ενισχύοντας τις δυνάμεις του φασισμού σε χώρες όπως η Γαλλία, η εξουσία των σταλινικών θερμιδωριανών⁷ παγιώνεται. Ο Τρότσκι και η «Αριστερή Αντιπολίτευση» έχουν διαγραφεί από το Κόμμα ήδη από το 1927. Ο Λέον Τρότσκι βρίσκεται εξόριστος σ' έναν «πλανήτη χωρίς διαβατήριο». Τα μέλη της «Αριστερής Αντιπολίτευσης» στην ΕΣΣΔ, με την κατηγορία του «εχθρού του λαού», του «τροτσκισμού», του «σοσιαλφασίστα», φυλακίζονται σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, βασανίζονται, εκτελούνται. Στις υπόλοιπες χώρες, όπου εμφανίζονται δυνάμεις επαναστατών-μαρξιστών, αντιμετωπίζουν διπλή καταστολή: από τα μέλη των ΚΚ και από το αστικό κράτος, με την αγαστή συνεργασία των δυνάμεων των φασιστών.

Το έτος 1933 είναι σημείο καμπής στον πολιτικό προσανατολισμό του Τρότσκι και της «Διεθνούς Αριστερής Αντιπολίτευσης» (ΔΑΑ). Η αποτυχία του Κ.Κ. Γερμανίας (πάντα υπό την καθοδήγηση του ΚΚΣΕ) να αντισταθεί στην άνοδο του Χίτλερ στην εξουσία και η αδυναμία της Κομμουνιστικής Διεθνούς υπό τη σταλινική ηγεσία να διορθώσει την πολιτική της, οδηγούν τον Τρότσκι

6. Πηγή: https://el.wikipedia.org/wiki/Ρωσική_πρωτοπορία

7. Για τον συσχετισμό της σταλινικής γραφειοκρατίας με το Θερμιδώρ του Ναπολέοντα Βοναπάρτη, βλέπε, Λέον Τρότσκι: «Το Εργατικό Κράτος και το Ζήτημα του Θερμιδώρ και του Βοναπαρτισμού», στο βιβλίο «Η Ταξική Φύση της Σοβιετικής Ένωσης», εκδ. Αλλαγή, Αθήνα, 1986.

στο συμπέρασμα ότι η ανανέωση της Κομμουνιστικής Διεθνούς σε λενινιστικές βάσεις είναι πλέον αδύνατη. Συνεπώς, απαιτείται το χτίσιμο μιας νέας 4ης διεθνούς και νέων επαναστατικών κομμάτων σε όλο τον κόσμο. Αυτός θα είναι και ο κεντρικός στόχος του «εξόριστου προφήτη» στα επτά χρόνια ζωής που του απομένουν, μέχρι τη δολοφονία του από τον Χουάν Ραμόν Μερκαντέρ, πράκτορα του Στάλιν, στο Κογιοακάν του Μεξικού.

Πίσω στη Ρωσία και πιο συγκεκριμένα στο Λένινγκραντ (ονομασία που δόθηκε στην Πετρούπολη μετά τον θάνατο του Λένιν, το 1924), το 1934 ο Σεργκέι Κίροφ, ηγετικό στέλεχος του ΚΚΣΕ, δολοφονείται υπό άγνωστες συνθήκες. Η κυβέρνηση προσπαθεί να εμπλέξει τον Τρότσκι και τους αγωνιστές της Αντιπολίτευσης ως υπεύθυνους για τη δολοφονία, δημιουργώντας το υπέδαφος για τις επερχόμενες Δίκες της Μόσχας.

Σε αυτές τις συνθήκες, τον Αύγουστο του 1934 στη Μόσχα, το πρώτο Πανρωσικό Συνέδριο των Ρώσων Συγγραφέων, καθορίζει την μέθοδο του «σοσιαλιστικού ρεαλισμού», ο οποίος γίνεται έκτοτε στη Σοβιετική Ένωση και στις χώρες που βρίσκονται υπό τον έλεγχό της, το επίσημο δόγμα όσον αφορά στην καλλιτεχνική δημιουργία. Στην επίσημη κομματική γλώσσα μιλάνε πλέον για τους «αντικειμενικούς νόμους της σοσιαλιστικής τέχνης»⁸. «Η πολιτική του κόμματος στα προβλήματα της λογοτεχνίας και της τέχνης ξεκινάει από τις λενινιστικές αρχές της κομματικότητας και της λαϊκότητας»⁹.

Στο εξής και σύμφωνα με τις επίσημες εντολές, ο σοβιετικός καλλιτέχνης οφείλει να δίνει μία ιστορικά ακριβή αναπαράσταση της πραγματικότητας στο πλαίσιο της επαναστατικής της εξέλιξης, σύμφωνα πάντα με την κυρίαρχη κομματική άποψη. Οφείλει να συμβάλει στην ιδεολογική μεταμόρφωση και στην εκπαίδευση των εργατών, σύμφωνα με το πνεύμα του κρατικά επίσημου σοσιαλισμού. Η μέθοδος του «σοσιαλιστικού ρεαλισμού», η οποία επιβλήθηκε αμέσως σε όλες τις μορφές τέχνης, παρουσιάζονταν ως «επιστημονική». Το ιδανικό του «σοσιαλιστικού ρεαλισμού» που καλούνταν να υπηρετήσουν πλέον οι καλλιτέχνες, απαιτούσε να θυσιάσουν οι μορφικές αναζητήσεις στην κατανόηση του περιεχόμενου, ώστε το «κομμουνιστικό» μήνυμα του έργου να γίνεται αντιληπτό από τον κάθε πολίτη. Κάθε μορφή πειραματισμού και έρευνας θεωρείται πλέον «φορμαλισμός» ή «υποκειμενισμός». Ο καλλιτέχνης υποχρεούται να απορρίπτει τον «φορμαλισμό» και τον «υποκειμενισμό» και να εκφράζεται

8. Α. Γκεγκόροφ, Προβλήματα αισθητικής, σελ. 338, εκδ. Σύγχρονη Εποχή, Αθήνα, 1980.

9. ό.π., σελ. 351

ΗΠΑ-Κούβα: Αντιδραστική στροφή του Τραμπ

Στις 16 Ιουνίου ο Ντ. Τραμπ ανακοίνωσε την νέα πολιτική των ΗΠΑ απέναντι στο “νησί της Επανάστασης”, δηλ. την μερική κατάργηση των συμφωνιών που είχε υπογράψει ο Ομπάμα. Για αυτή την πράξη του επέλεξε την Μικρή Αβάνα του Μαϊάμι και το Θέατρο “Μανουέλ Αρτίμε” – αντεπαναστάτης κουβανός ηγέτης της εισβολής στην Playa Girón το 1961. Ο Τραμπ ανακοίνωσε την απαγόρευση των ταξιδιών σε ιδιώτες χωρίς επίσημη έγκριση στην Κούβα. Εφεξής θα μπορούν να ταξιδεύουν μόνο κουβανο-αμερικανοί με οικογένειες στην Κούβα και ομάδες τουριστών οργανωμένοι από εταιρίες με κυβερνητική έγκριση. Επίσης απαγόρευσε όλες τις ανταλλαγές και τις εμπορικές σχέσεις με οποιαδήποτε μονάδα σχετίζεται με κουβανούς στρατιωτικούς. Αυτή η απόφαση επηρεάζει πάνω από την μισή κουβανική οικονομία, συμπεριλαμβανομένου και του τουρισμού.

Η αμερικανο-κουβανική δεξιά πέτυχε πολύ λιγότερα από όσα ήθελε από τον Τραμπ, αλλά αυτή η μερική κατάργηση χω-

ρίς αμφιβολία αντιπροσωπεύει για αυτούς μια σημαντική νίκη. Μια μικρή τοπική πολιτική δύναμη καταφέρνει να μπει τέλος στην πολιτική της προσέγγισης του Ομπάμα, να αναβληθεί επ’ αόριστον το τέλος του εμπάργκο και η ομαλοποίηση των σχέσεων.

Μετά από 50 χρόνια διακοπής των διπλωματικών σχέσεων Κούβας-ΗΠΑ το 2014, Ραούλ Κάστρο και Μπάρακ Ομπάμα ανακοίνωσαν την επαναπροσέγγιση των δύο χωρών, αποφεύγοντας να περάσουν το νομικό οπλοστάσιο της Ουάσιγκτον (νόμος Helms-Burton) που στερήσε και δυνάμωσε τον οικονομικό αποκλεισμό. Ο Ομπάμα υπέγραψε σειρά από μέτρα, όπως την κατάργηση ορίων στα μεγέθη των εμβασμάτων που επιτρέπεται στους κουβανο-αμερικανούς να στέλνουν στις οικογένειές τους, την επανεκκίνηση κανονικών εμπορικών πτήσεων στο νησί. Ενώ ο τουρισμός παρέμεινε τυπικά απαγορευμένος, οι αμερικανοί μπορούσαν να επισκέπτονται την Κούβα χωρίς κυβερνητική άδεια, πάντα με την αποδοχή ενός από τους “δώδεκα όρους” της Ουάσιγκτον. Άλλα μέτρα χαλάρωσης του αποκλεισμού δεν υπήρξαν, όπως η ελεύθερη πρόσβαση αμερικανών πολιτών στο Εθνικό Σύστημα Υγείας της Κούβας. Αντίθετα με ότι είχε δηλώσει, δεν έφερε στο Κογκρέσο την κατάργηση του νόμου Helms-Burton και στο μόνο που υποχώρησε ύστερα από χρόνια επιμονή της κουβανικής ηγεσίας ήταν η αναστολή ενός με-

ταναστευτικού νόμου (Cuban Adjustment Act 1966).

Πίσω από το γελοίο επιχείρημα του Τραμπ πώς δήθεν εναντιώνεται στην καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, βρίσκεται ο σχεδιασμός αφενός να κερδίσει με το μέρος του την αμερικο-κουβανική δεξιά με επικεφαλής τον γερουσιαστή Μάρκο Ρούμπιο και τον βουλευτή ΑΜάριο Ντίαζ Μπαλάρτ (ο πατέρας του υποστήριξε την δικτατορία Μπατίστα), αλλά και να ενισχύσει την επιθετική πολιτική στην Λ. Αμερική με αιχμή φυσικά την Βενεζουέλα. Όμως, η πολιτική Τραμπ τυπικά εναντιώνεται στα συμφέροντα των αμερικάνων καπιταλιστών, ένας αυξανόμενος αριθμός των οποίων και μεγάλο μέρος των ΜΜΕ των “αγορών” υποστηρίζουν σήμερα την χαλάρωση του κουβανικού εμπάργκο. Το αμερικανικό εμπορικό επιμελητήριο πιέζει προς την σύσφιξη των οικονομικών σχέσεων. Μάλιστα, δημοσιεύματα στον τύπο κάνουν λόγο πώς σε περίπτωση που ανατραπεί η πολιτική Ομπάμα θα υπάρξει ζημιά 6,6 δις δολαρίων στην οικονομία, απειλώντας 12.000 θέσεις εργασίας κυρίως στις κοινότητες που εξαρτιούνται από την γεωργία, την μεταποίηση και τις θαλάσσιες μεταφορές (όπως Φλόριδα, Λουιζιάνα, Τέξας, Μισισίπι). Μεγάλος χαμένος από την ακύρωση της χαλάρωσης του εμπάργκο ο αγροτικός τομέας που από το 2001 είχε κέρδη 5 δις δολ. από τις εξαγωγές στην Κούβα. Παρότι το ενδιαφέρον του αμερικανικού κεφαλαίου σε τομείς όπως οι υποδομές, τηλεπικοινωνίες, βιομηχανία φαρμάκων και βιοτεχνολογίας είναι σημαντικό (η ειδικευμένη εργατική δύναμη της Κούβας είναι από τις υψηλότερες στην Κεντρική και Λατινική Αμερική), η σχετικά μικρή οικονομική σημασία της χώρας εξηγεί την ασυμμετρία μεταξύ των δυνάμεων που εναντιώνονται και σε αυτές

που στηρίζουν την χαλάρωση του οικονομικού αποκλεισμού.

Η επιθετική πολιτική Τραμπ θα επηρεάσει σημαντικά την Κούβα και ειδικά τον τουριστικό της τομέα, ο οποίος είναι σε άνοδο. Το 2016 η Κούβα σημείωσε ρεκόρ με 4 εκατ. επισκέπτες, διπλασιάζοντας και τις αφίξεις από τις ΗΠΑ (200.000). Όμως η οικονομική κατάσταση συνεχίζει να αντιμετωπίζει σημαντικές δυσκολίες. Η οικονομική και πολιτική κρίση στην Βενεζουέλα, βασικού συμμάχου της Κούβας, έχει επηρεάσει σοβαρά την οικονομία της σε βαθμό να μειωθούν σημαντικά ακόμα και οι προμήθειες σε πετρέλαιο. Ύστερα από την κατακρήμνιση της βιομηχανίας ζάχαρης, συγκρατήθηκαν τα εισοδήματα από τις υπηρεσίες υγείας, εκπαίδευσης κλπ. οι οποίες έχουν φτάσει στα όριά τους.

Ο θάνατος του Φιντέλ Κάστρο το 2016 και ο παγκόσμιος αντίκτυπος της προσωπικότητάς του ήταν μια υπενθύμιση για τις εργαζόμενες μάζες και τον λαό της Κούβας πως την ελεύθερη και αξιοπρεπή ζωή οι λαοί μπορούν να την κερδίσουν μόνο με αγώνες, θυσίες και επαναστάσεις. Παρόλες τις υποχωρήσεις της κουβανικής επανάστασης σε στοιχεία μιας οικονομίας της αγοράς (για αντικειμενικούς και υποκειμενικούς λόγους) οι κατακτήσεις της είναι αδιαμφισβήτητες για όλη την ανθρωπότητα και, με αυτή την έννοια, είναι ένα ζωντανό παράδειγμα ανωτερότητας της σχεδιασμένης οικονομίας και του “σοσιαλιστικού οράματος” έναντι του άναρχου και χασοκού καπιταλισμού. Η υπεράσπισή της απέναντι στην νέα αντιδραστική επιθετικότητα των ΗΠΑ πρέπει να είναι απαραίτητος όρος για κάθε εργαζόμενο και αγωνιστή του εργατικού κινήματος.

■ Π.Μ.

Ήταν στραβό το κλίμα, το έφαγε και ο ... Τραμπ

Πιστός στις προεκλογικές του δεσμεύσεις, ο Τραμπ απέσυρε τις ΗΠΑ από τη συμφωνία της Συνόδου του Παρισίου για το Κλίμα, γνωστή ως COP21, και από το Πράσινο Ταμείο για το Κλίμα.

Η ομιλία του για την αιτιολόγηση αυτής της απόφασης χαρακτηρίστηκε από «θυματοποίηση», εθνικισμό και δημαγωγία. Για τον Τραμπ, όλα είναι θέμα συνωμοσίας: «Η συμφωνία του Παρισίου δεν αφορά το κλίμα αλλά... το οικονομικό πλεονέκτημα που αποκτούν οι άλλες χώρες σε σύγκριση με τις ΗΠΑ», αλλά και ... εθνικής κυριαρχίας και αξιοπρέπειας: «Οι αμερικανοί πολίτες πρέπει να έχουν λόγο για την πολιτική που ακολουθούν οι ΗΠΑ και όχι οι αρχηγοί κρατών της ΕΕ και της Κίνας. Δεν θα γίνουμε περίεγχοι του πλανήτη». Ισχυρίστηκε ότι η συμφωνία θα οδηγήσει στην απώλεια 2,7 εκ. θέσεων εργασίας, θα κοστίζει 3 τρις δολ. στις ΗΠΑ και θα οδηγήσει σε απώλεια αγοραστικής δύναμης για τους αμερικανούς πολίτες έως και 7.000 δολαρίων ετησίως! Λες και ο στόχος της κυβέρνησης του δισεκατομμυριούχου είναι να προσφέρει αξιοπρεπή ζωή στους εργαζομένους, οι οποίοι θα τα έχαναν αν... ίσχυε η COP21.

Ο Τραμπ πρόσθεσε: «Η συμφωνία του Παρισίου είναι άδικη για τις ΗΠΑ. Εμποδίζει την ανάπτυξη του καθαρού άνθρακα (στις Ηνωμένες Πολιτείες). Η Κίνα μπορεί

να κατασκευάσει εκατοντάδες σταθμούς ηλεκτροπαραγωγής με καύση άνθρακα, η Ινδία μπορεί να διπλασιάσει την παραγωγή άνθρακα, ακόμα και η Ευρώπη μπορεί να κατασκευάσει εργοστάσια ηλεκτροπαραγωγής με καύση άνθρακα... Για να κάνουμε ξανά την Αμερική σπουδαία, χρειαζόμαστε κάθε είδους ενέργεια, όχι μόνο ανανεώσιμες πηγές ενέργειας». Η προστασία του περιβάλλοντος γίνεται σε βάρος του πολέμου κατά της τρομοκρατίας: «Ένα δισεκατομμύριο δολάρια έχουν ήδη καταβληθεί από τις ΗΠΑ στο Πράσινο Ταμείο για το Κλίμα και ένα μέρος αυτών των χρημάτων προορίζονταν για τον πόλεμο ενάντια στην τρομοκρατία».

Μιλώντας για το Πράσινο Ταμείο για το Κλίμα (δηλ. τη βοήθεια στις χώρες του Νότου να κάνουν τη μετάβαση και να προσαρμοστούν), ο Τραμπ δεν δίστασε να πει ότι το Ταμείο στόχευε «να κατασχέσει τον πλούτο των ΗΠΑ για να τον αναδιανείμει στις αναπτυσσόμενες χώρες»: «Έχουμε χρέη ύψους 20.000 δις δολαρίων, εκατομμύρια ανέργους, πόλεις που δεν έχουν χρήματα για την αστυνομία. Αυτά τα χρήματα πρέπει να επενδύονται εδώ, όχι να αποστέλλονται σε χώρες που αρπάζουν τις δουλειές και τα εργοστάσιά μας». Είναι εμφανής η προσπάθεια του Τραμπ να δημαγωγήσει και να στρέψει αλλού τον θυμό των αμερικάνων εργαζομένων απέναντι στους εργοδότες τους (οι οποίοι έχουν με-

ταφέρει την παραγωγή σε χώρες χαμηλού εργατικού κόστους) και στις πολιτικές του (η φορολογική μεταρρύθμιση θα αποφέρει δισεκατομμύρια στους πλούσιους!).

Δεν παρέλειψε τέλος να θίξει και τις σχέσεις με την ΕΕ: «Οι χώρες που μας ζητούν να παραμείνουμε στη συμφωνία μάς κοστίζουν πολύ από τις εμπορικές τους πρακτικές και δεν συμβάλλουν ούτε στη στρατιωτική συμφωνία».

Η τάση «απομονωτισμού» των ΗΠΑ και το περιβάλλον

Η στάση του Τραμπ για το κλίμα είναι πάντως η ίδια που ακολουθεί σε όλα τα ζητήματα και σίγουρα διαταράσσει το «κλίμα» μεταξύ των ιμπεριαλιστών (πολιτική στο εσωτερικό των ΗΠΑ, διάλυση συμφωνιών Ειρηνικού-Ατλαντικού, κρίση στο ΝΑΤΟ κ.α.). Οι ΗΠΑ λειτουργούν σε όλους τους τομείς μονομερώς, στην προσπάθειά τους να εξυπηρετήσουν τα ιμπεριαλιστικά τους συμφέροντα.

Η οικολογική ισορροπία του πλανήτη δεν μπορεί να επιτευχθεί μόνο με την εφαρμογή της COP21, την οποία είχαμε χαρακτηρίσει προπέτασμα καπνού: «Είναι προφανές, ακόμα και για ένα παιδί, ότι ο στόχος της συμφωνίας είναι και αυτός που αποτελεί εμπόδιο για την επίτευξή του», (βλ. *Εργατική Πάλη*, Ιανουάριος 2016).

Ζούμε σε μια εποχή αλλαγών στη γεωστρατηγική σκακιέρα, όπου αντιθέσεις

και ανταγωνισμοί οξύνονται και μαίνεται ο αγώνας αναδιανομής μεταξύ νέων και παλιών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων.

Η αντιμετώπιση της περιβαλλοντικής κρίσης δεν είναι συμβατή με τον σεβασμό των νόμων του καπιταλισμού, που διψά για κέρδος, και τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές, που παράγουν ανεργία, φτώχεια και ανισότητα. Απαιτείται αγώνας κοινωνικών κινημάτων με διεθνιστική οπτική και αιτήματα όπως:

> **Εθνικοποίηση χωρίς αποζημίωση και κάτω από εργατικό έλεγχο των τομέων-κλειδιά της οικονομίας (ενέργεια, νερό, συγκοινωνίες κ.λπ.),**

> **Καμιά συμμετοχή στον πόλεμο και τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, διάλυση του ΝΑΤΟ, κλείσιμο των βάσεων,**

> **Ανοιχτά σύνορα με ελεύθερη, οργανωμένη, ασφαλή διέλευση για όλους τους μετανάστες,**

> **Λιγότερη δουλειά, δουλειά για όλους, χωρίς μείωση μισθών.**

Έτσι μόνο μπορεί να δοθεί λύση που να ανταποκρίνεται στη βαρύτητα της συνολικής κρίσης, συμπεριλαμβανομένης της περιβαλλοντικής.

Αν δεν αντισταθούμε, αν δεν αγωνιστούμε για έναν άλλο κόσμο που δεν θα στηρίζεται στο κέρδος των λίγων, η επιβίωση του ανθρώπινου είδους θα συνεχίσει να τίθεται σε κίνδυνο.

■ Γεωργία Β.